SUFOI ©

ufo-nyt

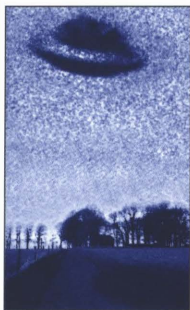
48. årg. 2006 4. kvartal Nr. 4

Solgt til ufo-sagen

Når ufologer efterforsker

På jagt efter ufoer i Aarhus

Sandheden er derude, måske

Forsiden:
Ufo-bølgen ved Warminster begyndte i midten af 1960'erne, da det, som blev beskrevet som "Warminster Tingesten", begyndte at vise sig og blev observeret af mange personer. Fænomenet begyndte at optræde i julen 1964, hvor folk ved flere lejligheder hørte mærkelige lyde fra himmelen over byen. Derefter blev der observeret et mærkeligt strålende lys flere gange. Den 29. august 1965 tog den dengang 23-årige fabriksarbejder Gordon Faulkner et billede af fænomenet. Billedet blev offentliggjort i lokalavisen og senere internationalt kendt. Ufo-bølgen ved Warminster varede i mere end 10 år, til omkring 1977. En ny engelsk bog afslører, at de fleste ufo-observationer i England i 1960'erne og 70'erne - herunder "Warminster Tingesten" - skyldtes naturlige fænomener. Læs mere side 6.

Indhold

Nedtællingen er begyndt 3
Rapporter på www.ufo.dk 4
Når ufologer efterforsker 6
SETI og Intelligent Design 10
På jagt efter ufoer i Aarhus og min tv-debut 13
Fra science fiction-film til selskabelig klub 14
Solgt til ufo-sagen 15
Sandheden er derude, måske 16
Videnskabsmænd ville da undersøge kollegers observationer - ikke? 20
Sjælens vægt og Murphys lov 22
Endnu flere konspirationsteorier 24

Skandinavisk UFO Information

SUFOI
Postboks 95, DK-6200 Aabenraa
giro 9 11 77 25

Elektronisk post til SUFOI:
Du kan kontakte flere af SUFOI's repræsentantskabsmedlemmer på vores hjemmeside: *www.ufo.dk*
E-mail: *info@sufoi.dk*

SUFOIs formål og ledelse:
Se side 3

De i UFO-Nyt offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af ufoforskningen i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at foreningen hæfter for de fremsatte meninger.

Ansvarshavende redaktør:
Kim Møller Hansen

Redaktionel medarbejder:
Ole Henningsen
e-mail: *oleh@post1.tele.dk*

Tegnere tilknyttet UFO-Nyt:
Henrik Klinge Pedersen og Bo Møller Hansen

Produktion:
Sats og tryk: Glumsø Bogtrykkeri A/S - 57 64 60 85

Annoncer:
Redaktionen modtager gerne reproklare annoncer på produkter, der vedrører bladets emnekreds. Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til bladets redaktør.

Artikler:
Redaktionen modtager gerne artikler. Send os først et brev og fortæl, hvad du har lyst til at skrive om, så du ikke bruger tid på en helt færdig artikel, som vi måske ikke kan bruge. Da bladet udgives af en forening med begrænsede ressourcer, kan vi ikke udbetale honorarer for offentliggjorte artikler.

Udgivelsestidspunkter 2007:
I 2007 udkommer UFO-Nyt 16. februar, 18. maj, 16. august og 15. november.

Abonnement:
UFO-Nyt udkommer med 4 numre årligt på hver 24 sider. Abonnementsprisen for 2007 er kr. 292,00. Beløbet indbetales på giro 9 11 77 25 til SUFOI, Postboks 95, 6200 Aabenraa.

UFO-Nyt kan fremsendes i kuvert mod en merpris på kr. 70,00 (i alt kr. 362,00). Denne kuvertservice er obligatorisk for Grønland, Færøerne og alle øvrige lande.
Ønsker man at sikre sig mod fremtidige prisstigninger, kan vi tilbyde et 5 års abonnement (2007-2011 incl.) for kr. 1.460,00. Med kuvertservice bliver prisen kr. 1.810,00.

Adresseændringer:
Adresseændringer bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOI's medlemsarkiv:
Jan Hansen, Posekærvej 42, 6200 Aabenraa.

Hvor intet andet er nævnt, er de bragte illustrationer fra SUFOI Picture Library.

UFO-Nyt udgives af Skandinavisk UFO Information (SUFOI) ❍ Postboks 95 6200 Aabenraa ❍ tlf. 70 20 11 22
SUFOI reg. nr. 3148/3149 ❍ ISSN 0049-4976

Skandinavisk UFO Information
SUFOI
Postboks 95, 6200 Aabenraa

Formål

1) SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til forståelsen af ufofænomenerne ved indsamling og bearbejdning af kildemateriale (observationsberetninger, forsøgsresultater, bøger m.m.), samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

2) Det er SUFOI's opfattelse, at kildematerialet udgør et vigtigt grundlag for undersøgelser og oplysningsarbejde ud fra en seriøs og kritisk synsvinkel.

3) Ved et ufofænomen forstår vi en beretning om et himmelfænomen, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente personer, ikke kan forklares som værende et kendt fænomen.

4) Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

Nedtællingen er begyndt

AF KIM MØLLER HANSEN

Lørdag den 10. november 2007 fejrer SUFOI sit 50 års jubilæum! Ja, der er ganske vist et helt år til den store begivenhed, men sæt allerede nu kryds i kalenderen. Du er nemlig indbudt! Forberedelserne er naturligvis i fuld gang bag kulisserne. En arbejdsgruppe med Per Andersen i spidsen er i fuld gang med at finde det helt rigtige sted og en masse spændende foredragsholdere, som kan gøre denne runde dag til en oplevelse for alle.

Alle medlemmer af SUFOI (dvs. alle personlige abonnenter) vil modtage en indbydelse til jubilæumsarrangementet, og vi håber, at mange kan deltage.

Her i *UFO-Nyt* markerer vi selvfølgelig også de 50 år – og vi begynder i dette nummer. Redaktionen har inviteret medlemmer af repræsentantskabet, æresmedlemmer, venner af SUFOI m.fl. til at skrive en kort artikel om, hvilken observation eller begivenhed der har gjort størst indtryk på dem. Hvilken indflydelse deres interesse for ufoer har haft på deres liv gennem årene – hvis overhovedet nogen. Og hvordan de ser SUFOI's aktiviteter i dag og i fremtiden.

De første artikler er allerede modtaget, og flere er på vej. Artiklerne offentliggøres løbende her i *UFO-Nyt*. I dette nummer af *UFO-Nyt* bringer vi de to første artikler med hhv. Per Andersen, ansvarlig for foreningens regnskab og særdeles aktiv i SUFOI siden 1976 med mange år i ledelsen, og Jan Hansen, som siden 1985 har været medlem af SUFOI's repræsentantskab med særligt ansvar for vores medlemsarkiv og lager med salgsmaterialer.

UFO-Nyts læsere er også meget velkomne til at bidrage med en artikel til serien "SUFOI 50 år". Artikler sendes til redaktionen: Kim Møller Hansen, Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted.

Velkommen til SUFOI's jubilæumsår.

Giv et bud på *UFO-Nyt!*

Det er lykkedes os at samle et **næsten komplet sæt** af *UFO-Nyt* fra november 1958 til og med *UFO-Nyt* 2005 – kun årgang 1973 mangler. Enkelte af de første numre findes kun som fotokopi. Du kan sikre dig denne unikke samling ved at sende dit bud til Kim Møller Hansen. Samlingen går til den læser, som giver det højeste bud **over kr. 1.000,00**. Hver læser må indsende ét bud, og det skal være SUFOI i hænde **senest 31. december 2006**. Årgangene sælges kun samlet, og portoen *er* betalt.

Observationer

Rapporter på www.ufo.dk

SUFOI modtager døgnet rundt indberetninger på hjemmesiden www.ufo.dk. Vi bringer her et udpluk af de seneste beretninger gengivet med observatørernes egne ord.

Oplevelser fra Færøerne og Sverige

"Jeg har tit tænkt på, at jeg ville fortælle om en oplevelse, som en af mine venner havde på Færøerne for mange år siden...

Det er nu mange år siden. Jeg skyder på sidst i 1950'erne, hvor jeg var på besøg hos nogle venner på Færøerne. Manden i huset var buschauffør, og den aften kørte han den rute, han plejede. Han havde 4 eller 5 personer med på hjemturen, og da de kommer til et punkt på vejen, hvor man har udsigt ud over havet, så man kan se kysterne på øen (den sydligste af øerne på Færøerne), ser de 2 mærkelige kobberfarvede ufoer følge kysten helt nede ved havet. Det varede så længe, at de stoppede bussen og gik ud og kiggede på fænomenet, indtil objekterne med en utrolig fart forlod området ud mod det åbne hav og forsvandt.

Jeg har aldrig glemt den historie, fordi da de kom tilbage, var de både forskrækkede og diskuterede heftigt, hvad det mon kunne ha' været.

Normalt talte man ikke om ufoer på Færøerne dengang, fordi man så blev betragtet som mere eller mindre skør – men der er ingen tvivl om, at de havde set noget, som var ud over det sædvanlige. De fortalte, at det virkede, som om genstandene undersøgte kyststrækningen – og den måde, de fløj på og stod stille lige over havoverfladen på, ligner andre rapporter, som man har hørt om senere hen.

Jeg kan naturligvis ikke sige, at det var ufoer, men det var mennesker, som man kunne stole på – så ja, hvorfor ikke?

Jeg har tidligere boet på Færøerne på Suderø i en årrække, og der kan måske være folk i live fra den tid, som har hørt noget om det. Det er mange år siden. Jeg ved, at chaufføren er død nu, men om de andre observatører stadig lever, ved jeg ikke. Men jeg henvender mig også for at høre, om Skandinavisk UFO Information skulle have yderligere oplysninger liggende.

Jeg har ligeledes boet i Sverige i 20 år, og dér oplevede jeg sammen med to andre en kugle, der langsomt bevægede sig i lige linje fremefter. Det var i Småland, en lille by der hedder Ekenæssjøn, ca. 10 km øst for den større by Vetlanda.

Vi stod på en altan, og lige med ét tog den et sving på 90 grader og forsvandt med retning bort fra, hvor vi stod. Den var ikke større end en fodbold, måske en anelse mindre. Vi studerede den vel i godt 5 min. Det er også flere år siden, ret sikkert i sensommeren 1980 om aftenen, inden det blev mørkt.

I den samme by skete der samme år en meteoreksplosion, som hørtes vidt omkring, vinduer m.m. ødelagdes flere km borte. Resten af dagen så man på himlen en stor røgplamage, der lyste, da mørket faldt på. Aviserne skrev, at det sandsynligvis drejede sig om et meteor, der eksploderede, da det ramte vores atmosfære.

Min beretning skal ikke opfattes som en egentlig rapportindberetning, da jeg ikke kan huske enkelthederne mere, men jeg kan huske, at jeg undrede mig over fænomenerne. Dog er det kun hændelsen i Sverige, som jeg har set med egne øjne og kan stå inde for."

Ældre beretning fra Viborg

"Min kæreste og jeg kommer gående en lørdag i november 2005 ned langs Søndersø i Viborg, efter vi har besøgt en veninde i byen. Vi går på en sti langs søen, og vi snakker og hygger.

Jeg kikker op og får helt tilfældigt øje på et fly (tror jeg). For først så ligner det virkeligt et fly. En lysende ting af en art, men som ikke blinker, men bare lyser hvidt og flyver hen over himlen. Først tror jeg bare, at det er et fly, men da jeg kikker nærmere, ligner det slet ikke et fly, men en rund cirkel af en art.

Jeg lægger mærke til, at det ikke er et fly, fordi jeg synes, det ændrer hastighed. Jeg lægger mærke til, at det er rundt, men at det er hakket hele vejen rundt som flere slags trekanter, der stikker ud, men det er stadigvæk rundt. Det var kun bitte små takker, så det er lidt svært at forklare. For at sige som jeg opfattede det: Det er rundt med trekanter hele vejen rundt. Det flyver som sagt, og da det går op for mig, det ikke er et fly, fordi det ikke blinker, men bare er konstant lysende hvidt og flyver hen over himlen.

Så tænker jeg min næste tanke, at det er et stjerneskud. Men et stjerneskud flyver ikke så langsomt. Det ændrer nærmest hastighed, lidt op i fart og lidt ned igen, men ikke noget sådan bemærkelsesværdigt.

Min kæreste tror, det er en fugl, men der er helt mørkt og ikke noget lys på himlen.

Det næste, objektet gør, er, at det sænker hastigheden og sætter farten op igen (kan ikke helt huske det). Det, jeg bestemt kan huske, er, at det sætter hastigheden op (tror jeg). Det jeg helt sikkert kan huske, er, at pludselig så siger det pling, og så er det væk. Det forsvandt simpelthen.

Hvis det endelig er en fugl, kan den ikke bare lige pludselig forsvinde, og der var ikke noget lys på himlen.

Jeg får sådan en kuldegysning af det. Det var meget fascinerende, men efter at jeg så den, vil jeg bare hjem. Da vi drejer rundt med stien i et sving for at komme op imod Randersvej, der går igennem både Søndersø og Nørresø, kikker jeg ud over søen igen og ser et objekt akkurat magen til. Denne gang skifter det bane, så det enten flyver lige ud eller til siden. Men det flyver i meget hurtige og lige linjer. Det drejer ikke, men ændrer bane sådan: hurtigt hen over himlen, så flyver det hurtigt til siden, men alligevel på en blød måde.

Da det har fløjet lidt, så lige pludselig: Pling, så er det væk. Der var ingen skyer, og det var meget klart. Det underlige af det hele var, at det virkede som om, det var langt oppe på himlen. Nærmest oppe ved stjernerne, men alligevel virkede det som om, at det var lige over os.

Altså langt nede. Det første fløj ikke over vandet, men det andet gjorde.

Jeg er sikker på, det ikke var en fugl, da en fugl svæver rundt og drejer på en anden måde (som en fugl nu engang gør). Den her drejede sådan: Pling til højre, pling til venstre osv. Og en fugl kan ikke lyse op på himlen, og hvis den endelig gør, så kan lyset på den vel ikke pludselig gå ud på samme sted, som den lyste lidt tidligere.

Jeg har set satellitter før, men det her var ikke en satellit. Det første objekt fløj fra vest imod øst og forsvandt derefter på vej imod øst. Det andet fløj fra syd imod nord og fløj så i alle mulige direkte linjer. Det så meget mystisk ud, og jeg er meget objektiv i min beskrivelse. Håber ikke, at det lyder åndsvagt. Jeg har aldrig oplevet sådan noget før og kunne godt tænke mig en forklaring."

Sort trekant på himlen

"Jeg var ude at gå en aftentur ved Svogerslev Søs østlige bred – vest for Roskilde – og lagde mærke til et tilsyneladende meget langsomt bevægende fly ude nær horisonten. Jeg kunne se det som to hvide lys med et rødt blink af og til i midten, og det gav ikke nogen lyd.

5-6 minutter senere var det tættere på og fløj over i lav højde, og det lavede nu samme lyd som et jetfly, så jeg fortsatte med at gå ud fra, at det var et sådant.

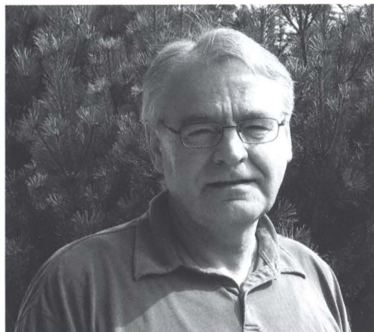
Der var bare én ting... jeg kunne nu se, at der var tre hvide lys, og det af og til blinkende røde lys var i midten. Det lignede nøjagtigt en klassisk 'sort trekant'... den eneste undtagelse fra normen af disse var, at hver gang det røde lys blinkede, gjorde de to bagerste hvide lys det samme.

Jeg er stadig overbevist om, at det var et konventionelt jetdrevet fly, jeg så (pga. motorlyden og bevægelsen), men denne observation fortjener at blive nævnt, idet den peger på fejlidentificerede flyvemaskiner som en sandsynlig forklaring på en hel del observationer af 'sorte trekanter'."

Sådan skriver den 18-årige studerende Simon Hesselager Johansen, der gjorde denne iagttagelse den 17. september 2006 ved 20.20-tiden og 10 minutter frem.

En af SUFOI's mangeårige medarbejdere, tidl. jagerpilot og overtrafikflyveleder Hans Bødker, Billund, siger om Simons observation:

"Ja, det ligner en typisk flyobservation. Tre hvide lys passer med

SUFOI's fotokonsulent Hans Bødker. (Foto: Ole Henningsen)

hvidt lys i hver vingespids, der lyser bagud, samt et i halen der også lyser bagud. Det røde eller orange lys er et antikollisionslys, der typisk sidder oven på kroppen eller neden under – eller begge steder. Hvis flyet 'banker' dvs. krænger, kan dette lys blive skjult af kroppen eller vingen, og netop i dette område, hvor indflyvningen til Kastrup Lufthavn foregår, er der flere ventemønstre, hvor flyene flyver rundt i 'race track' mønstre og venter på indflyvningstilladelse.

Når et fly befinder sig i ventemønster, vil det reducere farten og dermed også lyden (lavere motoromdrejninger) for at spare brændstof og for at overholde gældende hastighedsbestemmelser for flyvning i ventemønstre. Altså en helt traditionel flyobservation som Simon også selv er inde på!

På observationstidspunktet er der netop peakhour i Kastrup, og det er meget sandsynligt, at trafikken har været så kraftig, at der har været oprettet ventemønster. Vi havde i gamle dage – det var dengang, jeg var ung flyveleder – nogle tegninger, der illustrerede, hvordan lanterneføringen skulle være, men i dag er der kun tekst med bestemmelserne, og de kan være svære at tyde for en udenforstående."

Vojens, 29. september 2006

"Er på vej til arbejde kl. 06.13. Cykler på cykelstien mellem Vojens og Haderslev, nærmere betegnet mellem landsbyerne Styding og Hammelev. Det er meget mørkt, men dog stjerneklart. Pludselig kommer der et skarpt lys bagfra – tror det er en lastbil på vejen, der kører med projektørlysene tændt. Dog er der ikke en lyd, og der er heller ingen lastbil.

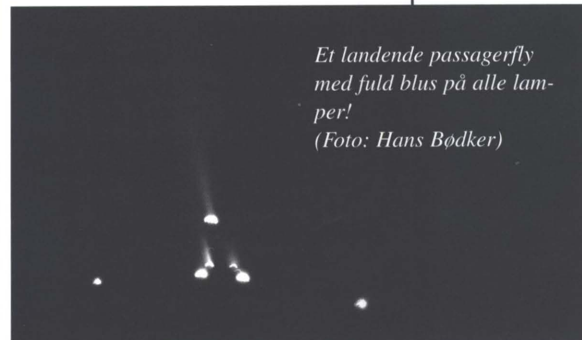
Ser så en orangerød kugle komme lidt skråt bag fra min højre side (sydvest) flyve lige over mig for så at forsvinde over buskene/træerne, der står på min venstre side (nordøst). Der er ingen lyd – ingen skarpe lys – ingen hale, kun kuglen.

Synet varer max. 3 sek., for da jeg kommer fri af buskene (ca. 15 sek. senere), er der intet at se. Et minut senere kommer en modkørende cyklist, som stopper mig og spørger, om jeg har set det meget skarpe lys på himlen – må svare, at jeg kun har fået det skarpe lys bagfra, og at jeg har set en rødorange kugle flyve over. Han har ikke set kuglen. Vi bliver enige om, at det må være en ufo, og at den ikke var så højt oppe endda. Jeg vil umiddelbart skyde på 400 meter oppe, og størrelsen svær at bedømme – men idet den flyver over? Udstrakt arm – på størrelse med en 2 krone. Månen var større, og stjernerne meget mindre.

Det var ikke noget fra flyvestationen. Det er jeg og den modkørende cyklist enige om." ❑

Et fly lægger an til landing. (Foto: Hans Bødker)

Et landende passagerfly med fuld blus på alle lamper! (Foto: Hans Bødker)

Hold dig opdateret!

Du kan altid følge med i, hvad der bliver indberettet til SUFOI. Du kan gøre to ting:

- besøge www.ufo.dk og klikke på *UFO-observationer* og derefter *Seneste*.
- abonnere på vores elektroniske nyhedsbrev UFO-Mail. Gratis abonnement tegnes på: www.ufo.dk

Når ufologer efterforsker

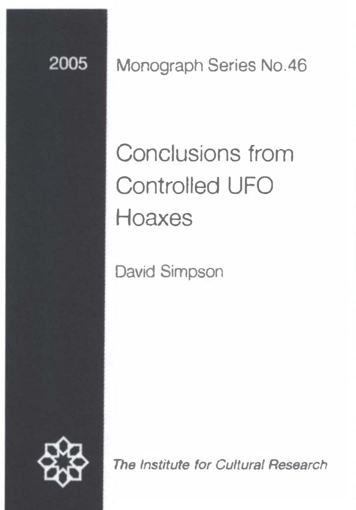
En ny engelsk bog afslører, at de fleste ufo-observationer i England i 1960'erne og 70'erne skyldtes naturlige fænomener.

AF MENTZ KAARBØ

Det lille hefte *Conclusions from Controlled UFO Hoaxes* ("Konklusioner fra UFO-fupnumre") er på blot 30 sider og udgivet af The Institute for Cultural Research i London. Forfatteren, David Simpson, var sammen med nogle venner med til at efterforske nogle observationer, som fandt sted i England i midten og slutningen af 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne.

I heftet bliver trosmønstrene i forbindelse med uidentificerede flyvende objekter og efterforskningen af dem illustreret med udgangspunkt i en del kendte svindelnumre. Sammen med en gruppe venner udførte han svindelen i England sent i 1960'erne og i begyndelsen af 1970'erne, og en særlig hændelse – kendt som "Warminster fotografierne" – bliver beskrevet i detaljer.

Gruppens interesse for ufoer begyndte i midten af 1960'erne, da der ofte blev bragt historier om uidentificerede lys i medierne, og gruppens medlemmer mente i første omgang, at fænomenerne var meget mystiske. Ved efterforskning og erfaring lærte de at fortolke de ufo-observasioner, som tit blot var svævende lys på himmelen, og som på grund af fejlfortolkninger og et stærkt ønske om at komme med ikke-jordiske forklaringer, ofte blev opfattet som værende noget mystisk eller endda ikke-jordiske fartøjer. På samme måde fandt de ud af, at efterforskning foretaget af ufologer normalt gav rapporterne yderligere overdrivelser og fejl. For at finde ud af, hvorvidt deres mistanke var berettiget, besluttede de at undersøge, hvordan ufoforskerne ville reagere på kendte stimuli – det vil i praksis sige at udføre kontrollerede eksperimenter ved brug af falske ufoer.

SIUFOP

David Simpson dannede i 1967 sammen med nogle venner gruppen *Society for the Investigation of UFO Phenomena* (SIUFOP). I begyndelsen havde den omkring 10 medlemmer med en gennemsnitsalder på 19 år. De samlede en del teknisk udstyr: Et kamera med følsom film, et stativ (trefod) for at lette fotografering om natten (gruppen havde allerede erfaring med astrofotografering), et spektrometer til analyse af lys fra observerede fænomener, et teleskop med en fotodetektor til måling af lysfænomeners frekvenser (hvis de oscillerede med 50 eller 100 Hz, ville de højst sandsynligvis være drevet af lysnettet) samt et magnetometer (de havde fået at vide, at ufoer var omgivet af stærke magnetiske felter).

En episode, kort efter gruppens dannelse, gjorde et stort indtryk på medlemmerne, og satte dem på sporet af det arbejde, som de senere udførte.

På den tid var aviserne fulde af ufo-rapporter, og medlemmerne i gruppen antog, nok lidt naivt, at selv om der var en del fejl (dvs. at det drejede sig om ifoer), tydede de mange rapporter på, at det i hvert fald i nogen tilfælde drejede sig om noget mystisk, som fløj rundt på himmelen.

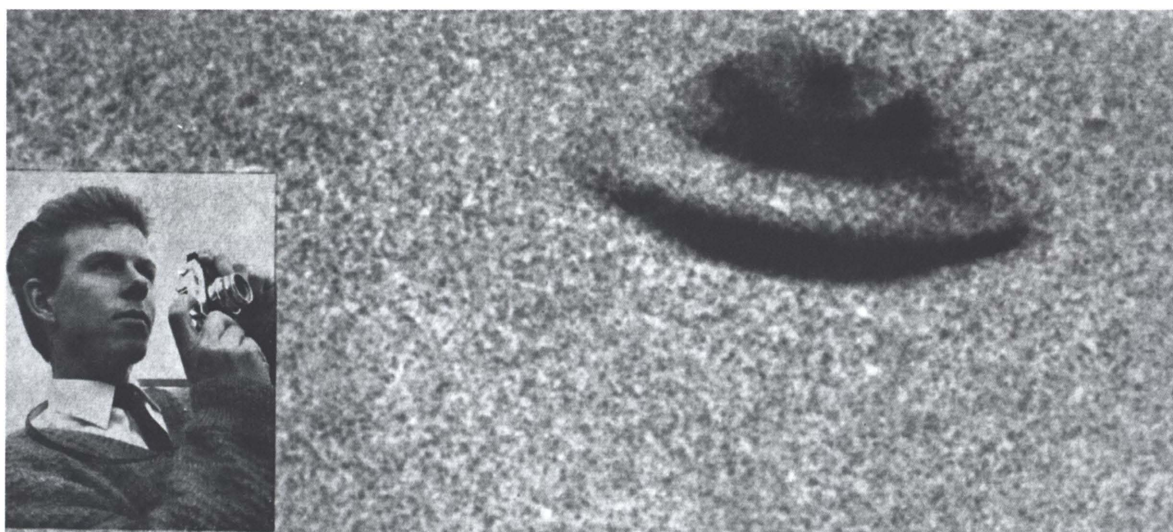
En aften besluttede de at observere fra Chantry Hill, Sussex (nær South Downs i Sydengland). Med sig havde de et 35 mm kamera på stativ og et enkelt spektrometer. Første aften så de intet, bortset fra nogle satellitter. Anden aften var de heldigere. På trods af, at de havde sovet meget lidt de seneste 36 timer, gik de entusiastisk i gang med at observere en aften (og nat) til. Da de kom op på toppen af udkigsstedet, fik de øje på et lys over horisonten i det fjerne. Det havde ikke været der aftenen før og så virkelig mystisk ud.

Lyset bevægede sig langsomt opad og på tværs for derefter at forsvinde. To lys kom til syne op over horisonten på samme sted som det første, bevægede sig langsomt opad og på tværs, derefter lidt hurtigere. Op til seks lys dansede sammen rundt i et tilfældigt mønster, mens de indimellem skiftede farve. Der blev taget eksponeringer på tid med lukketider mellem fem og 20 sekunder. Efter omkring halvanden time blev der længere mellem, at lysene dukkede op, og de havde ikke flere film.

Gruppen havde efter kort tids forskning af ufoer opnået at se nogen selv, og endnu bedre: De havde fanget dem på film, og ud fra målinger med spektrometret havde de registreret et kontinuerligt spektrum.

Overbevist om, at filmen indeholdt billeder af allerstørste vigtighed, tog de tilbage til byen tidligt om morgenen for at fremkalde den. De blev imidlertid overrasket over det, de fik at se. De forventede at se, at hvert af de bevægelige lys havde lavet en stribe på negativerne – noget som sker, når et bevægelig punkt bliver fotograferet med lang eksponeringstid. De havde observeret op til seks samtidig og forventede at se, at filmen indeholdt op til seks linjer pr. negativ. De negativer, som de så på, viste imidlertid kun en eller to linjer. Desuden, og i modsætning til hvad de havde forventet, viste fotografierne, at alle lysene havde samme, meget enkle og korte bane, som i udstrækning kun udgjorde en brøkdel af en grad over den synlige horisont, meget lavere end de havde troet.

En uge senere, efter at have studeret fotografierne og et detaljeret kort over området, var de tilbage på

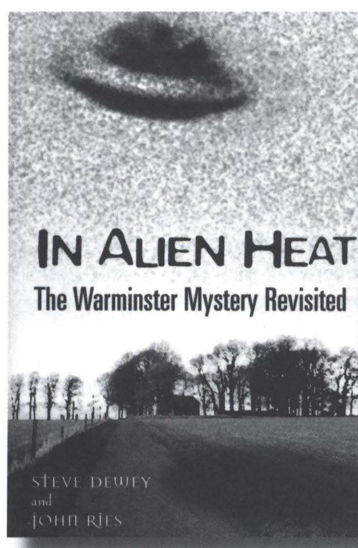
Ufo-bølgen ved Warminster begyndte i midten af 1960'erne, da det, som blev beskrevet som "Warminster Tingesten", begyndte at vise sig og blev observeret af mange personer. Fænomenet begyndte at optræde i julen 1964, hvor folk ved flere lejligheder hørte mærkelige lyde fra himmelen over byen. Derefter blev der observeret et mærkeligt strålende lys flere gange. Den 29. august 1965 tog den dengang 23-årige fabriksarbejder Gordon Faulkner et billede af fænomenet. Billedet blev offentliggjort i lokalavisen og senere internationalt kendt. I 1994 stod en af Faulkners venner frem og påstod, at han var med til at lave billedet, men Faulkner selv ville ikke indrømme, at det var svindel. Ufo-bølgen ved Warminster varede i mere end 10 år, til omkring 1977.

Chantry Hill. Denne gang var de ikke trætte eller fulde af sanseslø-vende entusiasme og kunne derfor se, at der var tale om lys fra forlyg-terne på biler på en fjerntliggende højderyg, en højderyg, som ikke havde været synlig under vejrfor-holdene ugen før – og i samme ret-ning som en landevej vist på kortet!

Selv i dag kan man se lysene på stedet. Det er så indlysende, at det er lys fra biler, at man har svært ved at tro på, at træthed og entusiasme kan have påvirket de-res observationsevne så meget. De havde fået de mest enkle, hvide lys, og de fleste endda med en horison-tal bevægelse, til at blive mange, flerfarvede objekter, som bevægede sig stort set vertikalt. Rimeligt gode fotos gjorde det muligt at foretage en slags analyse, men med dem som eneste grundlag ville de uden tvivl have genfortalt historien om de mærkelige og uforklarlige lys på himlen igen og igen. De ville også ti år senere helt sikkert have afvist, at lysene kunne have været billys.

Denne hændelse var en ydmy-gende oplevelse, da den viste, hvor let det er at lade sig narre i kam-pens hede, ligesom den også viste, hvor vigtigt det er at bevare roen og undersøge sagen med et åbent sind.

Gruppen mødte mange ufo-ob-servatører fra nærmiljøet, men mens deres historier forblev interessante, slog det gruppens medlemmer, hvor-dan de "bedste" observationer – dem med det mest usædvanlige indhold – for hvert besøg syntes at udvikle sig for hver genfortælling. En el-ler to observatører så ud til at have problemer med at skelne mellem, hvad de havde set, og hvad de havde hørt fra andre. Derfor blev gruppens medlemmer lidt mindre imponeret over rapporterne fra South Downs, men antog alligevel, at ufo-observa-tionerne fra andre steder ville være mere sejlivede, så de opretholdt troen på, at observationerne ud-gjorde et betydningsfuldt mysterium.

Steve Dewey og John Ries var blandt observatørerne på Cradle Hill under Warminster ufo-bølgen. Det er der ble-vet en velskrevet bog ud af. "In Alien Heat" er udgivet i 2006 og kan bestilles hos www.anomalistbooks.com.

Warminster

I februar 1968 rejste nogle af SI-UFOP's medlemmer til Cradle Hill uden for byen Warminster i Wiltshire i den sydvestlige del af England. Siden 1965 havde der her været hyppige ufo-observationer, og gruppen mente, at de her ville have stor en chance for at se "den rigtige vare". De blandede sig med en del observatører, som ofte samlede sig lørdag aften og nat i håb om at se fantastiske ting på himmelen.

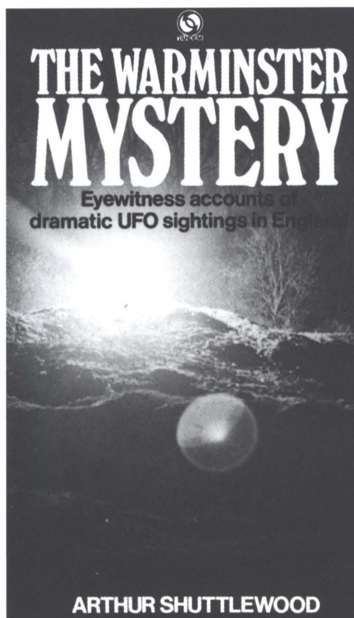
På en af udflugterne mødte de Arthur Shuttlewood – en lokal journalist som allerede da var be-rømt for sine mange (og utrolige) observationer, og som eftertrykkelig havde sat Warminster på ufo-kor-tet, også internationalt. De blev præsenteret for gruppen omkring ham og så diverse ufo-fotografier af forskellig art. Størstedelen viste lys på himmelen over lokale højdedrag. Nogen var af yderst dårlig kvalitet og viste uformelige klumper eller mærker, som lige så godt kunne være fugt på fotografisk film eller papir. Andre fotos bestod hoved-sageligt af hvide linjer på en sort baggrund med enkle, rette, buede, ubrudte og stiplede linjer.

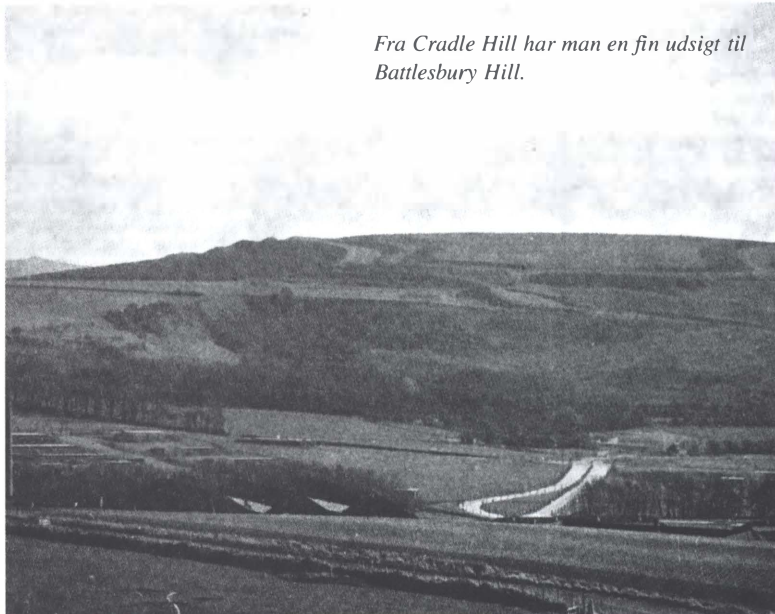
Gruppens medlemmer kunne ved hjemkomsten og efter lidt kreativ tænkning stort set genskabe samt-lige lysfænomener, som blev vist på billederne. Der var stort set meget lidt mystik i de fænomener, som blev fotograferet over Warminster.

▶

Ufologi

En person, som gjorde mere end nogen anden for at gøre fænomenet kendt, og som var overbevist om, at Warminster blev besøgt af ikke-jordiske fartøjer, var journalisten Arthur Shuttlewood.

Fra Cradle Hill har man en fin udsigt til Battlesbury Hill.

De havde også planer om at analysere negativerne med et optisk mikrodensitometer, et instrument som kan vise lyskildens natur (glødetråd, gasudladning eller andet). Desværre diskuterede de deres analyseplaner lidt for åbent, og de fik derfor aldrig tilladelse til at låne negativerne!

Gruppen så ingen ægte ufoer ved Cradle Hill, men hørte om mange gode observationer, enten lige før de ankom, eller lige efter de forlod stedet for sidste gang. Nogle gange også, når de var til stede. Satellitter, fly, flares skudt ud fra forsvarets fly, planeter og stjerner blev opfattet som "moderskibe", "spejderfartøjer", "pulsatorer" osv. Dette mindede gruppens medlemmer om deres egen erfaring med bilforlygter, som de i første omgang troede var ufoer.

Tvivlen melder sig

Gruppens medlemmer havde fundet ud af, hvor let det var, når man var i den rette sindsstemning, at blive narret af enkle lys – fx satellitter, løfteraketter, Månen, Venus, stjerner, lys fra fly og helikoptere, søgelys reflekteret fra skyer, refleksioner af sollys fra almindelige objekter (set fra en usædvanlig vinkel) – og så selvfølgelig fjerne forlygter fra biler. Mulighederne for fejltolkninger syntes grænseløse, og gruppen begyndte at få den opfattelse, at alle observationerne havde en naturlig forklaring, hvis man havde tilstrækkelig med data, og de blev efterforsket kompetent.

De fleste ufo-forskere var afvisende over for gruppens synspunkter og efterforskningsresultater og påstod, at de ikke havde et tilstrækkeligt åbent sind til at kunne afgøre, hvad der skete. For dem indebar det, at have "et åbent sind" at godtage ufo-observationer og tilhørende meget spekulative (ikke-jordiske) forklaringer som præcise og fornuftige.

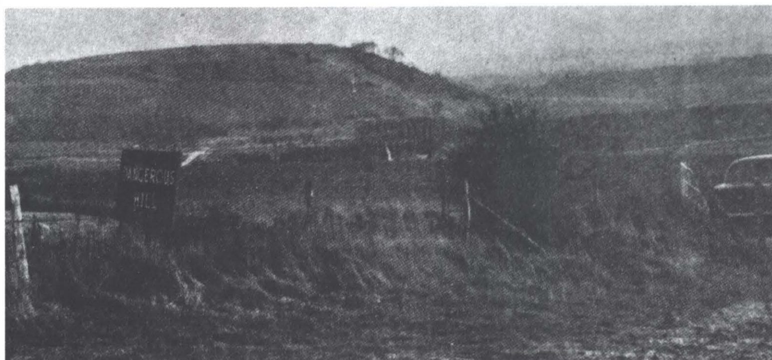
På dette tidspunkt begyndte gruppen derfor at få den opfattelse, at ufo-forskere – som stort set var ansvarlige for at offentliggøre ufo-rapporter og at overbevise publikum om, at de var mystiske – burde få deres evner med hensyn til observation og efterforskning vurderet på en objektiv måde. Gruppen besluttede at sammenligne detaljer ved kendte, fabrikerede ufo-stimuli med beskrivelser fra uvildige observatører og konklusioner draget af ufo-forskere. På samme tid ville de også blive i stand til at se, hvordan ufo-forskerne bar sig ad med at efterforske en observation. Hvis de havde ret, ville resultaterne fra eksperimenterne kunne give en bedre rapportbehandling i fremtiden. Med dette udgangspunkt begyndte de at planlægge svindelnumre med et videnskabeligt formål.

I det følgende bringes en oversigt over en række svindelnumrene udført over en fireårsperiode.

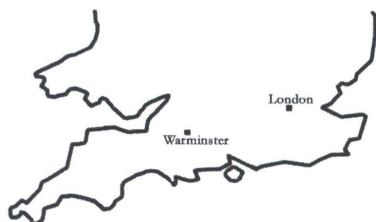
Svindel nr. 1

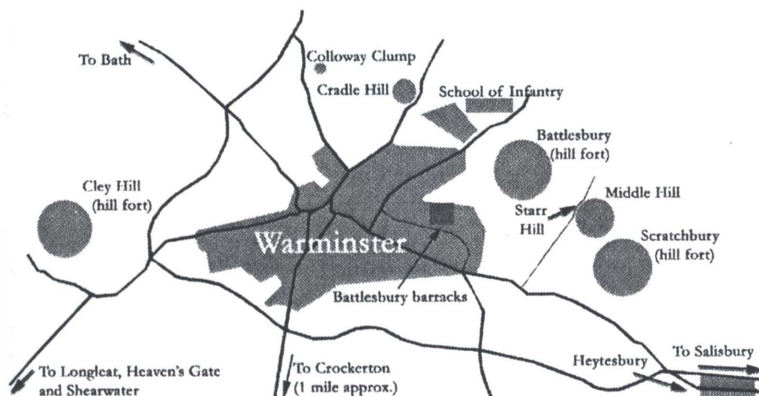
15. juli 1968 – Pewly Downs i Surrey. Nødblus i faldskærm skudt op fem kilometer fra et dusin observatører, som var ude i forbindelse med en såkaldt landsomfattende observationsnat (National Sky Watch, NSW) arrangeret af British UFO Research Association (BUFORA). Observatørerne var overbeviste om, at det, de så, var et ægte ufo-fænomen.

David Simpson tog et billede (ingen af de andre observatører brugte medbragte kameraer), som senere blev undersøgt af et af BUFORA's medlemmer. Vedkommende konkluderede ganske fornuftig, at det kunne være forårsaget af et enkelt kraftig lys på et fly eller

Cradle Hill lige uden for Warminster var et populært observationssted.

(Fra bogen "In Alien Heat")

muligvis fyrværkeri. På et offentlig møde i BUFORA's regi blev denne forklaring overhørt, og fotoet blev taget for gode varer. Året før havde der været en observation under en NSW. Denne gang dukkede der også et billede op, og det blev spået, at ufo-mysteriet ville være løst inden næste års NSW!

Det var overraskende, at selv om de oplevede en periode med tilsyneladende intens ufo-aktivitet, og en erfaren ufo-forsker mente, at fotoet fra Pewley Downs sandsynligvis bare var af et fly eller fyrværkeri, har billedet alligevel fået en høj status i ufo-kredse.

Svindel nr. 2

Juni 1969 – Sack Hill, Warminster. Kraftige lyspærer (opsat i en klynge så de på afstand så ud som en koncentreret lyskilde) sendt op under balloner fyldt med helium. Der blev sendt to balloner op med kort mellemrum. Nogle af SIUFOP's medlemmer befandt sig også blandt det intetanende publikum på Cradle Hill, ca. en kilometer vest for Sack Hill. Selv medlemmerne, som var til stede for at registrere reaktionerne blandt publikum, blev overrasket over den visuelle effekt, som de langsomt stigende og kraftigt lysende balloner havde. De andre observatører blev meget imponerede og syntes, at dette var stedets bedste observationen.

Svindel nr. 3

28. marts 1970 – Sack Hill, Warminster. Der blev gravet "landingsmærker" i jorden. Et blinkende purpurfarvet lys blev sat på en parkeret bil, rettet mod Cradle Hill, hvor der befandt sig omkring 30 (uvidende) observatører.

"Fænomenet" blev tilsyneladende fotograferet herfra af tre af SIUFOP's medlemmer, som i tilgift fik en ufo-detektor til at give (falsk) alarm. Det hele resulterede i to fotos, som på trods af indlagte "fejl" (lysfænomenerne på billederne afveg markant fra det, som blev observeret) blev taget for gode varer blandt fremtrædende ufo-forskere, også internationalt (deriblandt den fremtrædende franske astrofysiker og ufolog dr. Pierre Guerin). Selv da svindelen blev indrømmet nogle år senere, ville kun ganske få acceptere det.

Som tillæg til denne markante fotosvindel, blev de andre eksperimenter gentaget ved at opsende drager med elpærer og batteri. Reaktionen blandt de tilstedeværende observatører var stort set den samme som før. Alle rapporterede om "ægte" ufoer.

Svindel nr. 4

August 1972 – Sack Hill, Warminster. To balloner sendt op med lyspærer og blitz. En reporter fra BBC var til stede sammen med mange observatører. Folk lyste med lommelygter og motorcykellygter i et forsøg på at kommunikere med "fænomenerne". Folk blev endda mere entusiastiske, da først en blitz efterfulgt af flere blitzlys tændte med jævne mellemrum. Enkelte mente virkelig, at de kunne kommunikere med "ufoerne" gennem en tilsyneladende respons fra blitzlysene.

BBC sendte indslaget på landsdækkende tv, og sagen fik bred mediedækning. Nok en gang mente de tilstedeværende, at det var den bedste observationen, de nogensinde havde haft.

En uge senere mødtes tre fra gruppen og BBC-folk med en fremtrædende ufo-forsker, der blev konfronteret med udsagnet om, at det hele var svindel, samt de fysiske beviser i form af medbragte balloner, elpærer og blitzlamper. Forskeren nægtede at acceptere, at det hele var svindel. Selv ikke en rekonstrueret opsendelse fik ham til at ændre mening.

Konklusion

Dette var måske ikke nogen stor og imponerende liste over svindelnumre med tilhørende reaktioner fra godtroende ufo-forskere. Alligevel blev de gennemført med tilfredsstillende kontrol med både fabrikation af "fænomenet" og observationer af respons og opfølgning af ufologernes arbejde og reaktioner. Disse "forsøg" gav desværre et godt fingerpeg om manglende vilje og evne blandt mange ufo-interesserede til at undersøge observationer grundigt. Det er ingen tvivl om, at dette også forekommer i dag.

❑

Kilde:

UFO, nr. 1, 2006, udgivet af UFO-Norge (www.ufo.no)/ *-for*

Warminster-tingesten (øverst til venstre) fotograferet fra Cradle Hill mod Battlesbury Hill den 28. marts 1970. Den lysende stribe til højre over rækken af vejlygter er lyset fra en kørende bil. (Foto: N. Foxwell)

SETI og Intelligent Design

AF SETH SHOSTAK
SETI INSTITUTTET

Hvis du er en stor fan af "Cheers" ("Sams bar"), husker du sikkert episoden, hvor Cliff, postbudet der hverken lader sne, regn eller natte-mørket komme i vejen for sin faste øl-runde, forklarer til Norm, at han har fundet en kartoffel, der ligner Nixons hoved.

Dette kunne være et forbløf-fende eksempel på kartofler, der søger at udtrykke deres politiske synspunkter, men Norm er ikke imponeret. At finde bevis på kompleksitet (Nixons ansigtstræk) i et naturligt kartoffelbed og udlede en bevidst magisk mekanisme bag det hele, ville være et spring fra det tvivlsomme til det guddommelige, og i dette tilfælde finder Norm det uberettiget.

Cliff ville dog finde nogen sympati blandt fortalerne for Intelligent Design (ID), hvis forsøg på at påvirke skolernes naturvidenskabelige læseplaner – især i USA – bliver ved med at sluge store mængder tryksværte i aviserne [1]. Som bekendt bruger disse mennesker en tilsvarende logik til at postulere en "designer" bag sådanne biologiske konstruktioner som DNA eller det menneskelige øje. Genstandenes tilsyneladende kompleksitet bliver fremlagt som bevis på en bevidst konstruktion af en ukendt skaber, der formodentlig har sin oprindelse uden for selve universet.

Hvad mange læsere *ikke* ved er, at SETI forskningen er blevet brugt

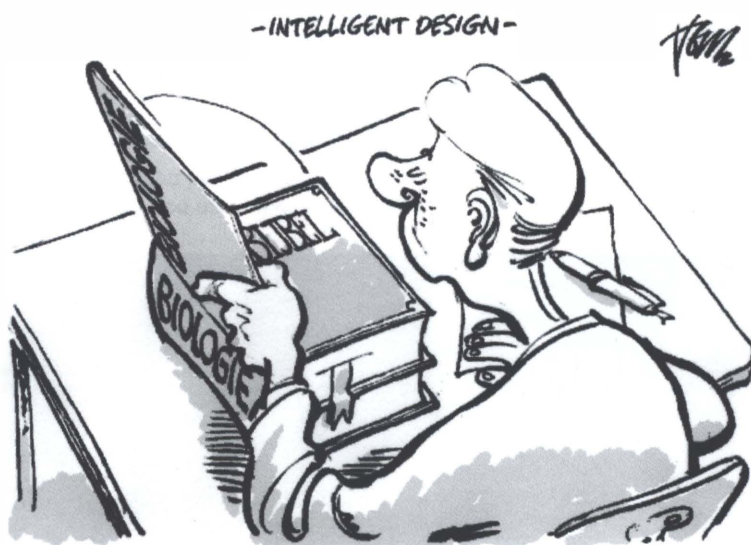
Den 25. februar 1979 tog "Voyager 1" dette dramatiske foto af Jupiters Røde Plet, da rumsonden var 9,2 millioner km fra planeten. (Foto: NASA)

som støtte for påstanden om Intelligent Design.

Dette sker på følgende måde: Når ID-fortalerne postulerer, at DNA – en kompleks molekylær enhed – er solidt bevismateriale for en designer, er de fleste forskere ikke overbeviste. De fremfører, at strukturen af dette biologiske bygningsværk er resultatet af selvorganisering via evolution, og ikke et velovervejet ingeniørarbejde. DNA – vil forskerne protestere – er ikke en mere bevidst frembringelse end Jupiters store, røde plet. Organiseret kompleksitet er med andre ord ikke nok til at indebære design.

Men tilhængerne af Intelligent Design gør indsigelser. De henviser til SETI og siger, at "ved modtagelsen af et komplekst radiosignal fra rummet vil SETI-forskere hævde, at det er et bevis på, at intelligent liv eksisterer i nærheden af en fjern stjerne. Så er deres forskning ikke meget lig vores egen måde at argumentere på – et klokkeklart eksempel på, at kompleksitet implicerer intelligens og bevidst design?" Og SETI-forskerne, vil ID-tilhængerne fremføre, er jo ellers alment accepteret som videnskabelige.

Hvis ID-tilhængere ikke får lov til at komme med påstande om Intelligent Design, når de peger på DNA, hvordan kan vi forvente at bevise Intelligent Design på basis af et kompleks radiosignal? Det er sandt, at SETI er anerkendt af den

videnskabelige verden, men er det alene, fordi vi ikke antyder, at stemmen bag mikrofonen kunne være Guds?

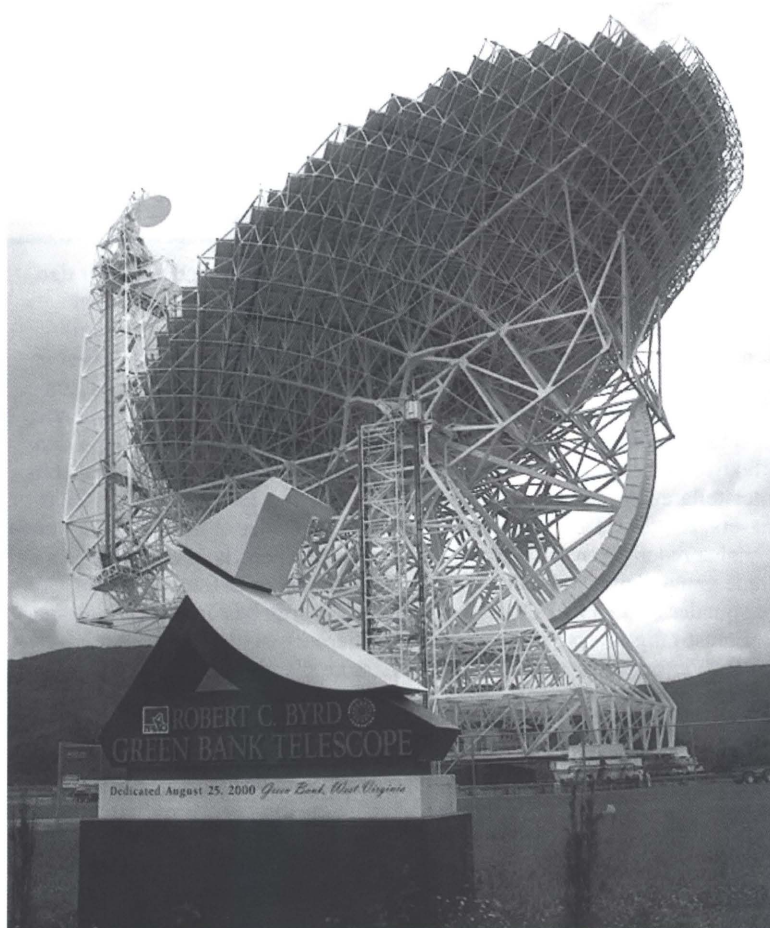
Simple signaler

Faktisk forholder det sig sådan, at de signaler, som SETI-forskere i dag søger efter, ikke er komplekse, sådan som ID fortalerne antager. Vi leder *ikke* efter indviklede kodede meddelelser, matematiske serier eller en alien version af "I Love Lucy". Vores instrumenter er stort set ikke følsomme over for modulation – eller et budskab – som fx kunne rummes i en ikke-jordisk radioudsendelse. Et SETI-radiosignal af den type, som vi rent faktisk kunne finde, ville være en vedvarende fløjten (en lyd man også kan høre på almindelige radioer, især på kortbølge). Sådan et simpelt fænomen synes at mangle næsten *enhver* grad af struktur, men hvis det stammer fra en planet, ville vi se en periodisk Doppler-effekt, efterhånden som den planet, senderen befinder sig på, roterer og bevæger sig i sin bane.

Og alligevel vil vi sige, at hvor vi finder et sådant signal, kan vi med rimelig sikkerhed konkludere, at der er intelligens bag det. Det lyder, som om dette styrker argumentet fra tilhængerne af ID. Det signal, vi søger, kan dårligt kaldes komplekst, men alligevel vil vi sige, at vi har fundet ikke-jordiske væsner. Hvis vi kan slippe godt fra dette, hvorfor kan *de* så ikke?

Fordi bevisets troværdighed ikke er baseret på dets kompleksitet. Hvis SETI engang bekendtgør, at vi ikke er alene, fordi der er opfanget et signal, så vil det være på basis af dets *kunstighed*. Et uendeligt sinus-signal – en meget simpel tone – er ikke kompleks, men kunstigt frembragt. Sådan en tone synes simpel hen ikke at blive frembragt af nogen naturlig astrofysisk proces. Og yderligere er den anderledes fra anden radioudstråling produceret af kosmos ved, at et sådant signal mangler al det vedhæng, som naturen altid synes at tilføje – fx DNA's støj og overflødige elementer [2].

Se blot på pulsarer – stjernelignende objekter, som sender lysglimt og radiobølger ud i rummet med imponerende regelmæssighed. Pulsarer fik kortvarigt øgenavnet LGM (Little Green Men = Små Grønne Mænd), da de blev opdaget i 1967. ▶

(Foto: SETI League)

James Watson og Francis Crick ved en model af DNA-molekylet. I 1953 opdagede de, at DNA er en dobbeltskrue og bærer det arvelige grundmateriale. Watson og Crick modtog i 1962 Nobelprisen i medicin.
(Foto: A. Barrington Brown/Science Source/Photoresearchers)

Debat

Naturligvis har disse små mænd ikke meget at meddele. Regelmæssige impulser overfører ikke mere information end et urs tik-tak. Men det afgørende er noget helt andet: uduelighed. Pulsarer blinker over hele spektret. Ligegyldigt hvordan man indstiller radioteleskopet, så kan pulsarerne høres. Dette er et dårligt design, for hvis impulserne skulle være beregnet til at overføre en eller anden form for information, så ville det være umådeligt mere effektivt (set ud fra forbruget af energi) at begrænse signalet til en smal båndbredde. Selv de mest effektive naturlige radiosendere, interstellare skyer af gas, kendt som masers, er ødsle. Deres konstante signal spreder sig over flere hundrede gange den båndbredde, som de signaler SETI søger efter.

Forestil dig de lyse refleksioner fra Victoriasøen, som opstår, når Solen skinner i den, og antag at de ses fra stor afstand. De ville svare til pulsar-signalerne: yderst regelmæssige (et hver 24 timer) og synlige i den foretrukne afstand, men de ville optage en stor del af det optiske spektrum. De er ikke ret gode som redskaber til at overføre nogen information.

Lyn er et andet eksempel. De frembringer impulser af både lys og radiobølger, men de er spredt over hele det elektromagnetiske spektrum. Denne form for dårligt ingeniørarbejde kan hurtigt genkendes og tillægges naturen. Naturen synes i øvrigt ikke fornærmet over dette.

Støj, overflødighed og ineffektivitet karakteriserer astrofysiske signaler. De synes også at karakterisere celler og søløver. Deres biologiske konstruktion rummer en masse overflødige og irrelevante elementer og er langt fra at være bygget og fungere optimalt. De fremviser også mange andre ting, som enten modvirker hinanden eller er forhistoriske levn.

Så det er én pointe: De signaler, SETI søger, er virkelig *ikke* som andre eksempler taget fra opslagsbogen over komplekse, astrofysiske fænomener. Det taler for, at de er kunstigt skabte.

De rette omgivelser

Der er et andet kendetegn for den kunstighed, som vi søger efter i SETI-signaler, og det er sammenhængen (konteksten). Hvor er signalet fundet? Vores søgen koncentrerer sig ofte om nærliggende, sollignende stjernesystemer – den type astronomiske lokaliteter, som vi anser for at være de mest sandsynlige steder at finde Jord-lignende planeter med flydende vand. Det er dér, vi håber at finde et signal. Solsystemerne består af varmt plasma (stjerner), kolde kulbrinte-gasser (store planeter) og kolde klipper (små planeter). Disse frembringer ikke, hverken i teorien eller igennem observationer, ensfarvede signaler, som de sender ud i rummet med en styrke på ti milliarder watt eller mere – den type signaler vi søger efter i SETI-eksperimenterne. Det er svært at forestille sig, hvordan de skulle kunne gøre det, og observationer bekræfter, at det ikke synes at være en egenskab ved dem.

Sammenhængen er vigtig, enormt vigtig. Forestil dig, at vi opdagede en gigantisk grøn firkant i et af disse nærliggende solsystemer. Det ville helt sikkert opfylde kravet om kunstighed. Men et kvadrat er ikke specielt komplekst. Kun det, at det findes i et solsystem, gør dets minimale kompleksitet til et tegn på intelligens.

I arkæologien er sammenhæng grundlaget for mange opdagelser, som tilskrives intelligens. Hvis jeg finder en sten, som er formet på en sådan måde, at den har en skarp kant, og opdagelsen gøres i en hule, forledes jeg til at tro, at dette redskab er blevet brugt af fjerne, ildelugtende og lodne forfædre. Det er sammenhængen med hulen, som gør denne antagelse langt mere sandsynlig end alternativet: at det er tilfældig erosion og spaltnng af stenen, som har resulteret i denne nyttige geometri.

Kort fortalt, så begår fortalerne for Intelligent Design to fejl, når de hævder, at SETI- projektet har logiske paralleller til deres eget projekt. For det første antager de, at vi søger efter meddelelser, og bedømmer vore opdagelser på basis af signalets indhold, hvad enten vi forstår det eller ej. Det er hovedsageligt en teknisk misforståelse. Men deres anden antagelse, udledt af den første, at kompleksitet skulle medføre intelligens, er også forkert. Vi søger noget kunstigt skabt, et organiseret og optimeret signal fra et astronomisk miljø, hvor dette eller lignende signaler ikke burde forventes – altså meget begrænset kompleksitet fundet ude af sammenhæng. Dette kan ganske klart ikke sammenlignes med at betragte DNA's kemiske opbygning og deraf konludere, at det er en overnaturlig biokemikers værk. ❑

Noter:

1) Fortalerne for Intelligent Design findes især blandt kristne fundamentalister i USA. De hævder, at livet er så komplekst, at der må stå en intelligent designer bag, altså Gud. De har især forsøgt at presse skoler til at undervise i ID parallelt med evolutionsteorien.

2) DNA indeholder mange inaktive elementer, som kun udgør overflødigt fyldstof. Hele 99 % af det menneskelige genom består af sådanne elementer.

Kilde:

www.space.com/ *Peder Schultz & -for*

På jagt efter ufoer i Aarhus og min tv-debut

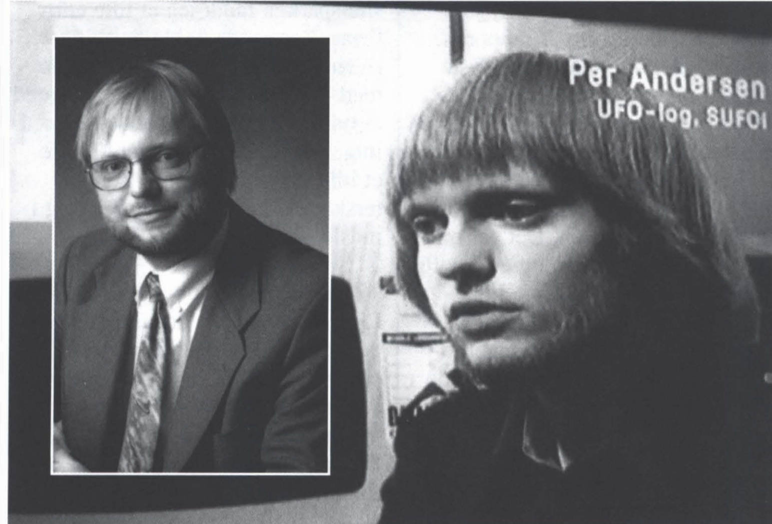
AF PER ANDERSEN

Det var som ung studerende i Aarhus i 1976, at min interesse for ufoer for alvor tog fart. Ufoerne havde ganske vist fanget min interesse i årene inden, efter at jeg havde set et underligt lys på himlen en mørk og kold aften på vej hjem op ad Østerbrogade i Kolding. Det bevægede sig stille hen over himlen, men pludselig slukkedes det helt. Jeg husker det stadigt tydeligt i dag. Efterhånden fandt jeg dog ud af, at det havde været en satellit, og at lysets forsvinden hang sammen med, at den fløj ind i jordens skygge.

Underligt nok svækkede forklaringen ikke min ufo-interesse, tværtimod.

Men det er svært at snakke ufoer med sig selv. Interessen kom derfor rigtig frem i lyset, da jeg flyttede til Aarhus. Her var der både en aktiv SUFOI gruppe og ikke mindst den engagerende Ole J. Knudsen, der blandt andet passede SUFOI's Alarmcentral. Vi færdedes på de samme institutter på universitetet, og det blev starten på en række aktiviteter.

Der var tidspunkter, hvor Ole ikke var hjemme til at passe Alarmcentralen, og en gang imellem fik jeg tjansen at passe den – selv om det ikke var så nemt for mig, der boede på kollegium med fælles telefon. En gang husker jeg tydeligt, hvordan jeg fik en alarmopringning

Per Andersen, anno 1978 og 2006.

fra en familie i Højbjerg, der bogstaveligt talt stod og så på ufoet ud af vinduet ind over byen, mens de talte med mig i telefonen.

Jeg smed røret på og løb udenfor for at se, om jeg kunne set det samme fænomen fra Brabrand. Det kunne jeg desværre ikke. Ringede tilbage til familien – jo, det var der sandelig stadig på himlen. Hvad gør man så? Jo, jeg fik hurtigt fat i en taxi og kørte til familien i Højbjerg – ikke en triviel udgift for en studerende, men jeg skulle bare se dette ufo.

Da jeg nogle minutter senere ankom til familien i Højbjerg, fik jeg dog den nedslående besked, at ufoet desværre var forsvundet i mellemtiden. Øv! I dagene efter fik vi masser af henvendelser fra bunker af mennesker, der alle havde set det. Bare ikke mig!

Senere fandt vi så ud af, at det var starten på en periode med masser af observationer af hjemmelavede varmluftballoner over Aarhus. Men det er en helt anden historie.

På tv

I 1978 besluttede DR – Danmarks dengang eneste tv-kanal – at lave

To billeder fra NATEK-udsendelsen om ufoer, som blev sendt i september 1978. Optagelserne med Per Andersen foregik på Dataland i Århus. På det ene foto viser Per Andersen et eksempel på, hvordan man henter ufo-informationer ud af et dataanlæg. Den bemærkning, som DR's producer, Ove Lind, morer sig over på det andet foto, kom ikke med i udsendelsen, som i øvrigt fik pæne anmeldelser. Klip fra udsendelsen blev vist på DR2 den 29. oktober 2006 i "Tidsmaskinen".
(Fotos: HS)

▶

en ufo-udsendelse. Det var natur og teknik-redaktionen (NATEK), der skulle stå for den, og produceren Ove Lind gik i gang med sin research.

Mine ufo-interesser drejede sig i de første år blandt andet om en elektronisk databehandling af de observations-oplysninger, som SUFOI fik ind i form af rapporter. Det passede fint med, at jeg læste datalogi og havde adgang til computere på universitetet, som jeg brugte til mine ufo-projekter.

Emnet var også interessant for Ove Lind, og jeg skulle derfor medvirke i tv-udsendelsen. Det var min allerførste tv-optræden og en utrolig spændende oplevelse. Ove Lind foreslog, at vi filmede indslaget med mig foran noget computerudstyr på universitetet – på den måde var emnet i sine rette omgivelser.

Det var jeg imidlertid ikke helt vild med. Jeg var nemlig ikke helt overbevist om, at universitetet vidste, at jeg foruden studieopgaverne også brugte deres udstyr til min fritidsinteresse. Og jeg var heller ikke helt sikker på, at de ville billige dette. Så jeg måtte jo hellere passe lidt på.

Jeg fik så ideen at finde et alternativt sted. Ikke langt fra universitetsparken fandt jeg et lille edb-firma, der havde nogle maskiner stående. Dem lavede jeg en aftale med – vi fik lov til at dukke op med et tv-hold og filme interviewet med mig, mod at de til gengæld havde et lille firmaskilt på den computerskærm, der kunne ses bag mig i indslaget.

Som aftalt, så gjort. Tv-holdet stillede op, og en meget flink Ove Lind interviewede en rystende nervøs Per Andersen om SUFOI's computerbehandling. Indslaget kom i kassen, og ingen stillede siden spørgsmålstegn ved "kulissen". Sådan gik det til, at Danmarks befolkning så NATEK-udsendelsen om ufoer i en edb-kulisse, der ikke havde det fjerneste med sagen at gøre – og der var oven i købet en sponsorreklame! Ja, også dengang skulle man altså ikke tro alt, hvad der blev vist på tv! ❑

SUFOI 50 år

Redaktionen har inviteret medlemmer af repræsentantskabet, æresmedlemmer, venner af SUFOI m.fl. til at skrive en kort artikel om, hvilken observation eller begivenhed der har gjort størst indtryk på dem. Hvilken indflydelse deres interesse for ufoer har haft på deres liv gennem årene – hvis overhovedet nogen. Og evt. hvordan de ser SUFOI's aktiviteter i dag og i fremtiden.

Fra science fiction-film til selskabelig klub

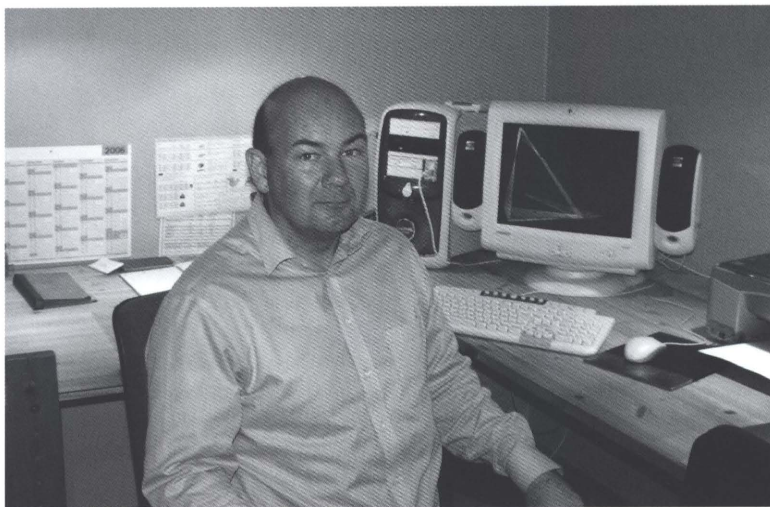
AF JAN HANSEN

"SUFOI's vigtigste opgave er og bliver at bidrage til en forklaring på – og forståelse af ufo-sagen, på en seriøs og objektiv måde. Mange synes forhåbentlig, at vi gør det godt – vi har da trods alt overlevet de første 50 år. Hvis ikke ufo-sagen bliver opklaret, vil jeg også bidrage til en opklaring de næste 50 år," siger Jan Hansen, der bestyrer SUFOI's medlemsarkiv og sørger for, at alle medlemmer får UFO-Nyt og bestilte materialer.

Min interesse for ufoer startede, som hos mange andre, i en ung alder. Science fiction-filmene, som fx Enterprise, Star Wars og Orion vækkede en interesse for rummet, og hvad der kunne gemme sig "derude".

De første bøger, jeg læste om emnet, var George Adamskis bøger og bladene *UFO-Nyt* og *UFO-kontakt*. I starten blev alt læst meget ukritisk og taget for gode varer. Efterhånden, som tiden gik, blev jeg mere kritisk, og på et tidspunkt kom jeg i kontakt med nogle SUFOI-folk i Aabenraa (vistnok omkring 1978-79).

Et par år senere overtog jeg ekspeditionen fra SUFOI i Ringsted. Jeg havde nok undervurderet, hvad ordet "ekspeditionen" betød – sådan rent pladsmæssigt. Da overtagelsen skulle finde sted, kom der en WV varevogn (af de store) med en uhyggelig mængde bøger, *UFO-Nyt* med meget mere, som skulle opbevares hos mig. Jeg boede på det tidspunkt hjemme hos mine forældre, som indtil da havde en stor spisestue. Det havde de ikke mere de næste par år!

Da jeg senere selv byggede hus, blev der taget hensyn til en stor mængde materialer fra SUFOI, som der også skulle være plads til. Mængden er vokset støt lige siden.

Jeg har altid beskæftiget mig med ekspeditionen og medlemsarkivet i SUFOI, og formodentlig vil det også fortsætte med det de næste mange år.

Det mere "UFOlogiske islæt" trives for det meste i vores lokale UFO klub, som nu er omdannet til en mere selskabelig klub med kulinarisk islæt. Klubben består af både SUFOI-folk, IGAP-folk og "UFO-ateister", så der er ofte morsomme og gode diskussioner i klubben. I starten holdt vi foredrag rundt omkring i området, men den aktivitet er indstillet, da foredragsholderne efterhånden blev i overtal! Klubben foretager også rejser en gang imellem. Vi har bl.a. været i Mexico og Madeira, og næste mål er Østrig. ❑

Solgt til ufo-sagen

Beretningen om Almind-rumskibet i *UFO-Nyt* nr. 3 burde for udenforstående måske gøre min beretning overflødig, men, men, men, så let slipper I nu ikke. Min observation var ikke Månen eller anden let forklarlig fejlobservation. Min og min families observation var unik. Intet mindre og derfor skal I lægge sanser til følgende beretning.

AF FLEMMING JENSEN

En efterårsdag i midttresserne blev et vendepunkt i mit liv. Det lyder dramatisk og voldsomt, men set i bakspejlet blev netop denne dag starten på en interesse for ufo-fænomenet, som jeg aldrig har sluppet siden.

Jeg var omkring 15 år, og mine interesser var fodbold og pigtrådsmusik, men dog allermest elektronik. Elektronikken havde haft sit tag i mig, siden jeg var syv, otte år. For mig var der aldrig nogen tvivl, elektronikken var det, jeg skulle beskæftige mig med, og til mit store held blev min lidenskab også til mit levebrød.

Dengang var der ikke megen elektroniklitteratur på bibliotekerne, men jeg husker, at *Populær Mekanik* havde forskellige "elektriske" gør-det-selv artikler. De anviste bl.a., hvordan man kunne bygge morsenøgler o.lign. De udgav endog en særpublikation, der hed *Populær Radiomekanik.*

Når jeg nævner P.M., skyldes det, at det var i dette blad, jeg første gang så en artikel, der omhandlede George Adamski og flyvende tallerkener. Der var endog et billede af en tysk "gaslampe". Så vidt jeg erindrer, havde jeg min observation, før jeg læste artikler om de flyvende tallerkner, men her kan hukommelsen naturligvis spille et puds. Man skal også tænke på, at disse numre af PM læste jeg på kommunebiblioteket, og de var ofte adskillige år gamle.

I dag kan det undre mig, at observationen i midttresserne, på trods af min ringe eller ingen viden om ufoer, omgående gjorde mig og min familie klar over, at det, vi så, var unikt. Selv mine forældre og min søster, som på ingen måde var astronomisk eller naturvidenskabeligt interesserede, blev forbavsende tavse under observationen.

Bagefter fik jeg selv travlt med at fortælle alle, om det vi havde set. Min familie talte helst ikke om observationen. Jeg selv, benyttede enhver lejlighed til at spørge den øvrige familie og bekendte, om de nogensinde havde set noget usædvanligt på himlen. Reaktionen var, som oftest, påtaget, afdæmpet interesse.

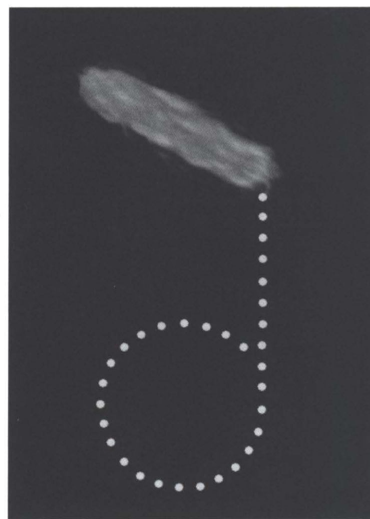
Den dag i dag er det mere legitimt at tale om sex end om ekstraordinære himmelobservationer. Når jeg tænker nærmere over det, ser jeg det som et problem, at Adamski blev synonym med ufo-observationer. Sammenkædningen mellem Adamskis "gaslygte" og senere observerede himmelfænomener har muligvis gjort ufo-sagen mere skade end gavn. Der er ikke megen lighed mellem Adamskis 50'er tallerkner og nutidens observationer. Datidens observationer blev uvægerligt sammenlignet og søgt tilnærmet Adamskis gaslygte. Desværre kan man sige, at Adamskis postulater nærmest "overdøvede" datidens observationer. Der blev dengang som i dag observeret mange plasmalignende fænomener og knap så mange Adamski-lignende fartøjer.

Men som sagt, observationen hin vinterdag i midttresserne gjorde, at jeg gennemtrawlede alt den ufo-litteratur, jeg kunne finde i årene, der kom. Bibliotekerne havde kun et sparsomt udvalg, men jeg besøgte ofte Strubes boghandel på Lille Triangel. Her købte jeg *UFO-Nyt* i løssalg og ofte *UFO-kontakt*, eller hvad IGAP's blad nu hed.

Det, der havde min største interesse, var almindelige menneskers observationsberetninger. Min appetit var umættelig, jeg læste alt, men slugte ikke alt råt. Da Strubes flyttede fra Østerbro, besluttede jeg at abonnere på *UFO-Nyt.*

Igennem alle disse år har jeg aldrig tabt interessen for sagen. Jeg er fuldstændig sikker på, at der resterer en lille procentdel, som ikke kan forklares som svindel, fejlfortolkede himmelfænomener og lignende. Det er disse observationer, som jeg interesserer mig for, og SUFOI gør et stort stykke arbejde for at finde en forklaring på. For mig tyder min egen observation på, at ufo-fænomenet på en gang er noget flygtigt, et fænomen som er i stand til at "klikke" sig ind og ud af vor virkelighed: "Now you see it, now you don't." Og til andre tider særdeles håndgribeligt. Her er min beretning!

Fænomenet i start- og slutfasen tegnet af Flemming Jensen.

▶

Nye bøger

Observationen

Hele familien – far, mor, jeg og min søster – var til fods, på vej hjem fra min faster og onkel. Sceneri: Midttresserne, København, Østerbro, Vinteraften, himlen overskyet. Jeg kiggede op mod himlen og fik øje på et rødligt lysglimt i ledningerne til vejbelysningen. Flere lysglimt, men nu bemærker jeg, at glimtet ikke kommer fra ledningerne, men fra et sted imellem ledningerne. Jeg stopper op og ser endnu et par glimt. De kommer fra et sted højt, højt oppe på himlen, hvor der er ved at danne sig et hul i skydækket. I dette hul, som er så stort, at stjernerne omkring fænomenet ses tydeligt, ser jeg nu et orange, flammende, aflangt "bål".

Jeg får stoppet resten af familien, og vi ser nu alle, hvordan dette aflange "bål" står i en vinkel, skråt på himlen. Vi siger ikke noget til hinanden, før min far udbryder: "Hvad er det, der kommer ud af den?"

Ud af den ene ende af "bålet" fødes der langsomt hvide, klart afgrænsede kugler. Flere og flere. De danner efterhånden en perfekt cirkel under "bålet". Der er mindst en halv snes. Kuglerne bevæger sig adstadigt, nærmest intelligent, i kontrast til det uroligt blafrende "bål". Herefter lukker skyerne til, sceneriet er forbi. Tilbage står jeg, forbløffet, forskrækket, med tusinde spørgsmål, solgt til ufo-sagen for altid!

Fidusmagere og charlataner kan måske ødelægge ufo-sagen, men aldrig tage min oplevelse fra mig! ❑

Sandheden er derude, måske

"Jeg er seriøst interesseret i ufoer, og jeg var også seriøst interesseret, selv dengang hvor jeg lavede fupnumre, men min indfaldsvinkel er ikke seriøs. Jeg elsker at more mig."

AF JIM MOSELEY

Det er standarden i alle "objektive" bøger om ufoer at indlede med at fortælle læserne, at den moderne ufo-æra begyndte den 24. juni 1947, da en privatpilot ved navn Kenneth Arnold så "ni glinsende objekter" flyve med en meget høj hastighed i løs formation nær Mount Rainier i staten Washington. Arnold sammenlignede deres bevægelse med den måde, hvorpå en tallerken ville slå smut på havoverfladen, og nogle opfindsomme overskriftforfattere skabte begrebet flyvende tallerken, som har hængt ved lige siden.

Dette bliver en usædvanlig ufobog, så jeg vil ikke begynde på den måde. Jeg vil heller ikke – selv om det var den hændelse, der fik mig til seriøst at interessere mig for ufoer – berette om den næste store begivenhed, som fandt sted senere i tallerken-sagaen, nemlig kaptajn Thomas Mantell-sagen. Mantell var jagerpilot hos Kentucky National Guard og blev måske, måske ikke, "zappet" af interplanetariske fjender, da han i januar 1948 fløj for tæt på et af deres fartøjer. Jeg vil heller ikke sige meget om juli 1952, da flyvevåbenet modtog over 1.500 ufo-rapporter, især om det berømte tilfælde, hvor uidentificerede radarekkoer antydede, at tallerkener fløj med en sindssyg hastighed over Washington, D.C.!

Da jeg kun var lettere interesseret dengang, brugte jeg ikke megen tid på det meste af den slags, og det var først i slutningen af 1953, jeg blev aktivt interesseret i ufoer. Da mødte jeg en professionel forfatter, som tilbød mig at være medforfatter på en bog – og jeg rejste tværs over landet i bil i to måneder og interviewede omkring 100 personer, som havde haft en bemærkelsesværdig ufo-oplevelse omtalt i de første bøger om emnet, eller som var berømtheder inden for deres særlige område og var kommet med spændende udtalelser om emnet.

Det blev aldrig til en bog, men jeg har stadig omkring 150 maskinskrevne sider med noter fra de interview, jeg foretog på rejsen – noter, som Karl Pflock og jeg har trukket på under skrivningen af dette digre værk. Det, vi i dag kalder ufo-emnet eller "ufologien" – befandt sig i sin tidlige barndom. Der blev afholdt meget få ufo-sammenkomster, og der var ret få eksperter og selvudnævnte eksperter. Den eneste ufo-forskning i stor skala i landet, måske i verden, blev i 1952 udført af International Flying Saucer Bureau (IFSB), ledet af Albert K. Bender, en excentrisk fabriksarbejder fra Bridgeport, Connecticut. Bender udgav et mindre kvartalsskrift med navnet *Space Review*, som havde flere hundrede abonnenter, deriblandt nogle få oversøiske. Af den grund formoder jeg, at "International" kom med i IFSB's navn. Bender var på vej væk fra ufoerne, mens jeg var på vej ind – det var i efteråret 1953, at han formodentlig blev "dysset ned" på en bemærkelsesværdig måde, som jeg kommer detaljeret ind på i min bog.

Det eneste gode, der kom ud af IFSB, var, at Bender fandt en penneveninde blandt en håndfuld britiske *Space Review* abonnenter, og denne kvinde blev hans kone. Det lykkelige par flyttede senere til Californien og ind i den ubemærkethed, de så rigeligt fortjente.

Dengang skyede personer med høje uddannelser ufo-emnet som

Albert K. Bender (th.) fotograferet af James W. Moseley omkring 1964.

pesten, da de – med rette – mente, at det gik ud over deres karriere og omdømme at beskæftige sig med den slags. Men som årene gik, ændrede denne situation sig i nogen grad. Ufologiens hårde kerne bestod på dette tidspunkt blot af nogle få tusinde fans, men af dem var der nu mange dusin fra forskellige områder af litterær og videnskabelig observans, som havde givet betydningsfulde bidrag til ufologien både gennem foredrag og som skribenter. Stanton T. Friedman, M.Sci., ufo-foredragsholder og forhenværende atomfysiker, dukker pludselig op i min hukommelse. Desværre måtte jeg lære det på den hårde måde, hvad jeg skulle have vidst for længe siden ved at bruge min sunde fornuft: En god uddannelse, selv en ph.d., er ikke nogen garanti for objektivitet, kompetence, integritet eller endog forstandighed. Da ufologien er vokset i størrelse og kompleksitet, og på trods af og endda som følge af nogle af de førnævntes anstrengelser, er situationen blevet mere og mere forplumret, uden den ringeste mulighed for en objektiv løsning på ufo-mysteriet inden for rækkevidde.

MJ-12 dokumenterne blev første gang offentliggjort på en ufo-konference i 1987 i Burbank, Californien. Fra venstre mod højre ses: William L. Moore, Jamie Shandera og Stanton T. Friedman. (Foto: James W. Moseley)

Jeg var aldrig dum nok til at tro på Al Benders vildfarelser, men det at være ufo-fan er, ligesom så meget andet, ikke sjovt, med mindre man i det mindste accepterer bare noget af dens begejstring som sand. I begyndelsen troede jeg på den interplanetariske teori eller rumskibshypotesen, som stadig er den mest populære, i hvert fald i USA. Jeg accepterede historierne om, at der kommer små mennesker "derude fra", hvilket blev gjort populært af organisationen Aerial Phenomena Research Organization (APRO) mellem 1950'erne og 1970'erne – disse beretninger skal ikke forveksles med beretninger om døde, små mænd fra nedstyrtede tallerkener, som går helt tilbage til sidst i 1940'erne, hvor den berygtede og opdigtede Roswell-hændelse fra 1947 er den bedst kendte.

Jeg konkluderede, at de små mænd, som ligner os ret meget, logisk måtte komme fra en nærliggende planet meget lig vores egen, så i de tidlige 1960'ere var jeg overbevist om, at Mars var svaret. Jeg var lamslået, da jeg erfarede, at "kanalerne" eller de lige linjer på Den røde Planet fotograferet gennem teleskoper blot var en optisk illusion. Hvis jeg havde tænkt lidt mere over det, kunne jeg måske have regnet ud, at et kamera kan bedrages lige så let som vores øjne. Men ak, der er ingen kanaler på Mars, og nu er de meget berygtede "ansigter" forsvundet på samme måde, afsløret af billeder med høj opløsning taget af Mars' overflade.

Så de flyvende tallerkener er altså ikke fra Mars eller andre planeter i vores solsystem. Hvor kommer de så fra? – idet vi naturligvis antager, at vi har med et virkeligt mysterium at gøre og ikke en masse fupnumre og misfortolkninger. Svaret er, ifølge min mening, hvad jeg spøgefuldt kalder 4-D teorien. Det vidunderlige ved denne "teori" er, i modsætning til andre, at den simpelthen ikke kan modbevises, fordi den i bund og grund antager, at *alt* er muligt. Det siger sig selv, at den heller ikke kan *bevises*, derfor anførselsstegn omkring ordet *teori*.

Hvis vi beskæftiger os med "magi", er der ingen problemer med at tro på, at personer kan gå gennem vægge for at bortføre ulykkelige jordboere. De kan *selvfølgelig* læse vores tanker, sørge for at vores post ikke bliver leveret, dyrke skamløs interdimensional sex mellem forskellige arter og i almindelighed opføre sig på ulogiske og forstyrrende måder. Derfor repræsenterer de et scenario så fuldstændig ukendt og skrækindjagende, at ingen regering på Jorden vover at indrømme, at de – hvem *de* så end er – overhovedet eksisterer.

Nå, jeg tror ikke selv på disse to sidste afsnit. Jeg synes, at det er mærkeligt, at disse "aliens" plejede at flyve rundt i fartøjer, som var 20 til 50 år forud for vores ypperste teknologi. På det seneste er kløften indsnævret betydeligt. Enten er vi jordboere blevet dygtigere i en fart, eller også har "de fremmede" sat tempoet ned, eller også – som mange ønsker at tro – har vi, især i USA, formået at udnytte den teknologi, som vi har fået fra indfangede rumskibe. Så i dag, når et eller andet usædvanligt flyver forbi, ved man ikke, om det er vores eller deres, før man har fået et godt kig på piloten!

Men dette lyder heller ikke rigtigt i mine ører. Vores regering – eller *enhver anden* regering – er alt for kluntet til at kunne bevare noget sådant hemmeligt så længe. Jeg vil derfor vende tilbage til kernen i *min* version af 4-D teorien, som siger, at besætningerne på de flyvende tallerkener på en, måske underlig forvreden, måde er et spejlbillede af *os selv*. Som en forsker så passende beskrev det, *så ligner de os for meget* til at være interplanetariske besøgende. De udviser både objektivitet og subjektivitet på samme tid. Lige meget hvad der så end er tilfældet, tror jeg ikke, at svaret bliver fundet i vores levetid, i hvert fald ikke i min.

Ikke desto mindre har rejsen været sjov. Selv om jeg gerne ville kende svaret, har jeg sjældent været henfalden til frustration, som så mange såkaldte tallerken-forskere har været. Ikke så få normale, objektive, betænksomme personer har gennem årene vovet sig ind i ufologien, er blevet der en tid, fundet ud af at der ikke findes lette svar, og har så kastet sig over andre interesser. De, som er blevet hængende, er for størstedelens vedkommende skøre kuler, godt nok veluddannede; pengegriske personer eller egotrippere – og så er der selvfølgelig en del overlap mellem disse kategorier. Jeg mener selv at have et sundt og velafbalanceret ego, men samtidig har jeg kun tjent beskedent på ufoerne gennem årene – selv om jeg ikke ville have nogen betænkeligheder ved at gøre det. (Tak, fordi du købte denne bog!)

For mig er de *mennesker*, der beskæftiger sig med ufoer, mindst lige så interessante som det bagvedliggende fænomen. Det er for det meste ufologernes svagheder og fantasier, der gennem årene har ▶

Nye bøger

holdt min interesse ved lige, og som er blevet behandlet i de forskellige inkarnationer af mit ufo-tidsskrift. Jeg har trådt mange over tæerne, er blevet truet med retssager mange gange – der er dog aldrig blevet ført nogen mod mig – og jeg har med velberådet hu gjort mig upopulær hos de førende inden for ufologien, simpelthen fordi jeg – selv om jeg virkelig tager emnet seriøst – ikke kan tage aktørerne på området seriøst – og mindst af alt mig selv.

Husk blot på dette: Om tusind år vil *intet* af dette gøre nogen forskel (måske).

Kilde:

Forordet (side 13-17) til *Shockingly Close to the Truth!*. Oversættelse: *-for & kmh*

Tæt på sandheden?

"Sandheden er derude, måske" er forordet til bogen *Shockingly Close to the Truth!* skrevet af James W. Moseley og Karl T. Pflock, og det bringes her i *UFO-Nyt*, fordi det giver et glimrende indblik i Jim Moseleys tilgang til ufo-emnet, og hvordan han skriver. For bogen er især Jim Moseleys værk, selv om Karl T. Pflock står noteret som medforfatter. Karl T. Pflock (der døde i juni 2006, 63 år gammel) er mest kendt som forfatter til bogen *Roswell: Inconvenient Facts and the Will to Believe* (Prometheus Books, 2001), men han har været aktiv ufolog i rigtig mange år og har bl.a. skrevet i *Fate*, *Fortean Times* og *The Anomalist* samt været medredaktør på Moseleys tidsskrift *Saucer Smear*, som i dag kun udkommer på nettet (www.martiansgohome.com/smear). *Saucer Smear* kan oversættes til "Tallerken-Smøreren" eller "Ondsindede tallerken-rygter".

De første kapitler i *Shockingly Close to the Truth!* er bygget op omkring Jim Moseleys to måneder lange biltur gennem USA i 1953, hvor han besøgte den ene ufo-berømthed efter den anden, faktisk omkring 100! Det er en underholdende, ironisk og særdeles afslørende beskrivelse af George Adamski, Donald E. Keyhoe, Gray Barker, George Hunt Williamson, Orfeo Angelucci, Howard og Connie Menger, George Van Tassel, Max Miller, Gabriel Green, Dan Fry, Truman Bethurum – og mange, mange flere.

Moseleys rejsebeskrivelser, refleksioner etc. krydres med velvalgte citater fra hans noter nedskrevet under de mange interview i 1953 og citater fra hans gamle tidsskrift *Saucer News*. Det giver et godt indblik i, hvad fx mange af kontaktpersonerne faktisk fortalte dengang, og giver samtidig Moseley mulighed for at filosofere over, hvordan verden og hans syn på ufo-emnet har ændret sig siden da.

DEPARTMENT OF STATE
WASHINGTON

Prof. George Adamski
Star Route,
Valley Center
California

GRAY BARKER COLLECTION
CLARKSBURG HARRISON PUBLIC LIBRARY
CLARKSBURG, W V 26301

My Dear Professor:

For the time being, let us consider this a personal letter and not to be construed as an official communication of the Department. I speak on behalf of only a part of our people here in regard to the controversial matter of the UFO, but I might add that my group has been outspoken in its criticism of official policy.

We have also criticized the self-assumed role of our Air Force in usurping the role of chief investigating agency on the UFO. Your own experiences will lead you to know already that the Department has done its own research and has been able to arrive at a number of sound conclusions. It will no doubt please you to know that the Department has on file a great deal of confirmatory evidence be ring out your own claims, which, as both of us must realize, are controversial, and have been disputed generally.

While certainly the Department cannot publicly confirm your experiences, it can, I believe, with propriety, encourage your work and your communication of what you sincerely believe should be told to our American public.

In the event you are in Washington, I do hope that you will stop by for an informal talk. I expect to be away from Washington during the most of February, but should return by the last week in that month.

Sincerely,

R. E. Straith
Cultural Exchange Committee

RES/me

Et af de mest succesfulde svindelnumre i ufo-historien er Straith-brevet til George Adamski. Et brev som mange personer stadig opfatter som ægte. I brevet skriver R. E. Straith fra den ikke-eksisterende "Cultural Exchange Committee", at højtplacerede personer i regeringen mener, at Adamskis påstand om, at han mødte en rummand i den californiske ørken i 1952 er sand. George Adamski var selvsagt ganske fornøjet over at få dette brev, som han viste frem, hver gang nogen tvivlede på hans historier – også efter at FBI havde bedt ham om at lade være med at markedsføre sig selv med et brev, der var en åbenlys forfalskning. Straith-brevet er skabt en decemberdag i 1957 af James W. Moseley og vennen Gray Barker. De havde fået fingre i en stabel brevpapir med tilhørende konvolutter fra forskellige offentlige myndigheder, og inspireret af rigelige mængder alkohol skrev de en række breve under falske navne etc. til ufo-personligheder, heriblandt APRO's Coral Lorenzen og George Adamski.

SPECIAL ISSUE #1 (Whole Number 27) — SPECIAL ADAMSKI EXPOSE ISSUE — Printed Oct. 1957 Price: $1.00

SAUCER NEWS

OFFICIAL PUBLICATION OF THE SAUCER AND UNEXPLAINED CELESTIAL EVENTS RESEARCH SOCIETY

MAILING ADDRESS:
P. O. BOX 163, FORT LEE, N. J.

EDITOR:
JAMES W. MOSELEY

WHICH TWIN IS THE PHONY? Of the two photos above, one is an alleged flying saucer seen and photographed on December 13th, 1952, by George Adamski, co-author of "Flying Saucers Have Landed" and author of "Inside the Space Ships". The other is a photograph of a small model, and was published in the May, 1954 issue of "Yankee" Magazine. The Editor of "Yankee" has written us that their model was made from a Chrysler hub cap, a coffee can, and three ping pong balls. It is our contention that there is a striking similarity between these two pictures! (See Page 6 for the answer to the mystery of which photo is of the "genuine" Adamski saucer.)

CONTENTS OF THIS ISSUE

FEATURE ARTICLES:

Some New Facts About "Flying Saucers Have Landed" - by James W. Moseley......Page 2

Further Revelations about Adamski - by Irma Baker..............Page 12

"Inside the Space Ships" - a book review by Lonzo Dove.........Page 16

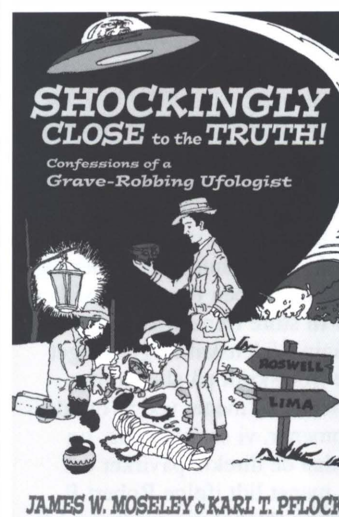
SAUCER NEWS is published approximately bi-monthly in Fort Lee, New Jersey, by the Saucer and Unexplained Celestial Events Research Society. Editor: James W. Moseley; Managing Editor: John Marana; Overseas Editor: Bryan Essenhigh; Photographic Consultant: August C. Roberts; Special Projects Consultant: William Albert; Associate Editors: Richard Cohen, Dominic Lucchesi, and Fred Broman. Subscription price: $2.00 per year, $3.50 for two years. Address all correspondence to P.O. Box 163, Fort Lee, New Jersey.

Dette særnummer på 20 sider fra oktober 1957 af James W. Moseleys "Saucer News" gennemgår George Adamskis møder med rumbrødrene og afslører kontaktpersonens fantasier. Hele særnummeret er gengivet som et appendiks i "Shockingly Close to the Truth!".

Bogens historik føres helt op til i dag, hvor Roswell-hysteriet, MJ-12-sagen og ufo-bortførelses-industrien udsættes for Moseleys skarpe pen. Det er nok en smagssag, om man kan lide Moseleys til tider sarkastiske og selvironiske skrivestil, men under alle omstændigheder bliver man meget klogere af at læse *Shockingly Close to the Truth!*. Der er ingen garanti for, at det også er sandheden, man får serveret, men det er i hvert fald en underholdende førstehåndsberetning fra en person, som har mødt de rigtige personer på det rigtige tidspunkt og ikke er bange for også at sige upopulære og afslørende ting.

Jeg kan varmt anbefale bogen til alle, som interesserer sig for en subkulturs fødsel, og som gerne vil løbe risikoen for at blive rokket lidt i egen opfattelse af, hvordan ufo-verdenen er skruet sammen. ❑

Kim Møller Hansen

James W. Moseley & Karl T. Pflock: Shockingly Close to the Truth! – Confessions of a Grave-Robbing Ufologist, Prometheus Books 2002, 371 sider, indbundet og illustreret, USD 25,00. Bogen kan bestilles på www.prometheusbooks.com og www.amazon.com

Videnskabsmænd ville da undersøge kollegers observationer - ikke?

Gennem årene er en af de udbredte påstande blandt skeptikere, at hvis ufoer virkelig dukkede op så tit, som observationerne antyder, så kendte videnskaben allerede til fænomenet. De ville være registreret af forskellige videnskabelige instrumenter. Men da dette tilsyneladende ikke er sket, eksisterer fænomenet ikke, eller?

AF MARK RODEGHIER

Der er mange måder, hvorpå man kan argumentere imod dette. Vi kan pege på radaroptagelser, teodolitobservationer eller endda observationer gjort af videnskabsmænd. Eksemplerne er mange, og flere peger i retning af, at videnskabsmænd ser og registrerer ufoer.

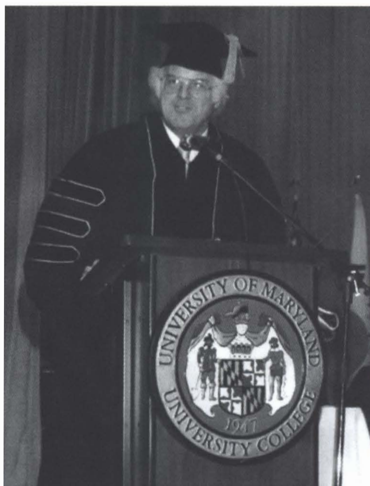
Videnskaben gør forbløffende fremskridt hver dag, så vi kan godt nogle gange glemme, hvor lidt man egentlig ved om den verden, som omgiver os. Astronomer og fysikere ved mere og mere om den udvikling, der er sket i kosmos fra tiden umiddelbart efter Big Bang til i dag, inklusive de seneste opdagelser om den mystiske sorte energi. Samtidig får biologer større og større kendskab til menneskets gener, og hvordan kroppen fungerer, hvilket fører til store fremskridt inden for medicin. Videnskaben gør meget store fremskridt på alle fronter.

Men hvor meget ved vi om de fænomener, vi ser hver dag, og hvordan de direkte påvirker os? Ofte meget lidt ifølge Robert B. Laughlin (Nobelpris-modtager i fysik og professor ved Stanford University). Han har skrevet den fascinerende bog "A Different Universe: Reinventing Physics from the Bottom Down" (2005, Basic Books), i hvilken han hævder, at verden er domineret af pludseligt opståede fænomener. Det er ting, som man kan observere, men som vi stadig hverken kan beregne eller forudse. Som Laughlin bemærker:

"Når almindeligt vand fryser til is udviser det ...11 markante, krystallinske faser, ikke én af dem havde man forudset."

Laughlins pointe er, at der bag ting, som vi finder sande gennem simple observationer, kan ligge andre teorier, som ikke er tydelige eller en konsekvens af velkendte fysiske love. Han fortæller i sin bog, hvorfor fysikere ofte afviser teorier baseret på pludseligt opstående fænomener af filosofiske og sociale årsager (baggrundsviden, foreliggende forskning osv.), ikke på grundlag af forstokkede videnskabelige motiver.

Videnskabsmænd må ofte ignorere både teorier og data, som de ikke tror er rigtige eller tror er meget usandsynlige, fordi de er i modstrid med andre veletablerede data og teorier. Det er i almindelighed en god strategi, men fremgangsmåden fejler, når noget vigtigt bliver forbigået og derfor ikke undersøgt. Og det er den skæbne, der overgår ufoobservationer, også dem foretaget af videnskabsmænd.

Professor Robert B. Laughlin, Nobelpris-modtager i fysik.

Indiske videnskabsfolk ser ufo

En gruppe indiske videnskabsfolk fra Indian Space Research Organization så den 27. september 2004 et mærkeligt objekt i Samudra Tapu gletsjer-området i staten Himachal Pradesh. Holdet bestod af glaciologer og geologer, som var på en ugelang ekspedition for at undersøge gletsjere og havde slået lejr i 5.200 meters højde. Tidligt om morgenen lagde en af ekspeditionens vagter mærke til et objekt på toppen af en bjergryg.

Objektet svævede/fløj blot en meter over jorden og nærmede sig lejren langs en bjergskråning. Både seniorforsker Anil V. Kulkarni og en medarbejder greb kameraerne og tog adskillige fotos.

Objektet var lille og aflangt, hovedsageligt hvidt og lidt over en meter højt. Det havde en mærkelig facon med vedhæng og en cylindrisk overdel med to ballonlignende vedhæng. Det kom så tæt på som omkring 50 m fra videnskabsfolkene, svævede lydløst i få sekunder, hvorefter det skød brat op i luften. Det steg op gennem skyerne og endte som en hvid prik i det kraftige sollys.

Fotografierne viser uden nogen tvivl, at videnskabsmændene så et eller andet den morgen, og at de meget nøjagtigt rapporterede det, de så. Som geologen Rajesh Kalia sagde:

"Det så ikke ud til at være en menneskeskabt genstand."

Videnskabsfolkene var meget forsigtige og troede, at det, de så, var menneskeskabt. De kontaktede forskellige videnskabelige institutioner for at undersøge, om der var sendt balloner op, og om objektet eventuelt kunne have været et af de ubemandede fly (UAV), som militæret bruger. Balloner passer dog

ikke med den facon, objektet havde (og dets opførsel var ikke lige, hvad man kunne forvente af en ballon), og der var heller ingen kendte UAV'er, der passede med objektets facon. Objektet fløj mod vinden, hvilket gjorde ballonforklaringen endnu mindre sandsynlig.

Det er selvfølgeligt muligt, at objektet var et meget avanceret UAV fra det amerikanske militær, og at det var kommet ud af kurs. Observationen fandt sted i det fjerne, nordvestlige Indien, ikke ret langt fra grænsen til Pakistan. Det er også tæt på Kashmir, hvor der er grænsestridigheder mellem Pakistan og Indien og terrorisme udført af separatistbevægelser. Men objektet var ikke aerodynamisk som en UAV, og der var ingen støj fra en motor.

I skrivende stund er objektet stadig uidentificeret, selv om ekspeditionens videnskabsfolk gjorde, hvad de kunne for at identificere det sete.

Videnskabens feltagelse?

Det er kun ekspeditionsmedlemmer og deres nærmeste kollegaer, der har interesseret sig for denne observation. Blandt andre videnskabsmænd har der overhovedet ikke været den mindste interesse. Kulkarni er ikke blevet bedt om at holde foredrag om observationen på et videnskabligt møde. Der er ikke planlagt nye ekspeditioner for at observere objektet igen. Fotoanalytikere har ikke bedt om at se de originale negativer og forstørre dem, og der er ikke gjort forsøg på at finde ud af, om det var et jordisk objekt, som udløste observationen.

Her har vi en ufo-observation, i dagslys og gjort af videnskabsfolk. Objektet blev fotograferet (fotografiet er tilsyneladende ikke offentliggjort/ red.) i en afstand, der gjorde det til en nærobservation. Vidnernes beskrivelser stemmer overens. Selv om der ikke er nogen fysiske beviser, er det alligevel en sådan sag, vi altid drømmer om, men alligevel er der ingen interesse.

Indrømmet: Observationen blev ikke omtalt i noget fagtidsskrift. Objektet var ikke stort, diskosformet eller trekantet. Det forsvandt ikke med en utrolig hastighed eller lige pludselig. Der var heller ingen usædvanlige påvirkninger på udstyr eller vidner. Der blev heller ikke registreret noget liv i det lille objekt. Så objektet, hvad det end var, skriger ikke ligefrem på en ikke-jordisk forklaring.

Men ud fra alle definitioner er objektet en ufo, og rapporten kræver en forklaring. Så hvis denne observation ikke kan vække videnskabens interesse, er vi så dømt til aldrig at få seriøs opmærksomhed fra det videnskabelige samfund?

Det korte svar er: Ja, med mindre tingene ændrer sig drastisk. Men er dette en fejl begået af videnskaben? Eller sagt på en anden måde, hvorfor skulle videnskaben være interesseret i denne observation? Når spørgsmålet stilles på denne måde, ser svaret ud til at være meget indlysende: for at lære noget nyt om den verden, vi lever i. Ser man på det fra en anden vinkel, afslører det de praktiske forhindringer, der er ved at få videnskabsfolk til at studere ufoer.

Her taler vi ikke om videnskab, men om videnskabsmænd. Og vi skal ikke tale om videnskabsmænd i en bredere forstand, men om videnskabsmænd i specifikke fagområder. Så lad os se på en lille liste: biokemi, geologi, psykologi, miljøvidenskab, zoologi, astronomi, matematik og antropologi. Spørg så dig selv: Hvad ville være interessant ved denne observation for en eller anden inden for disse områder? Hvad ved denne observation ville være værd at undersøge, så det kan føre til fremskridt inden for disse områder?

I dette tilfælde bliver svaret mere indlysende. Der er intet ved denne nærobservation eller objektets adfærd, som direkte har forbindelse til disse fagområder, eller et hvilket som helst andet fagområde vi kan komme i tanke om. En undersøgelse af denne rapport vil højst sandsynligt ikke gavne forskningsprojekter inden for disse områder. Dette gælder helt sikkert, hvis objektet var en eksotisk UAV, eller hvis den var endnu mere eksotisk (et fremmed fartøj?). Det ville stadig ikke givet noget bidrag, med mindre vi kunne få fingre i selve fartøjet, eller de intelligente væsener der stod bag.

Der er helt sikkert videnskabsfolk inden for et af disse fagområder, der kan blive interesseret i en observation og ønske at undersøge den. Men hvis det sker, gør de det ikke for at gavne deres område (og så absolut ikke deres karriere!). De vil undersøgelse den, fordi ufo-rapporter virker fascinerende, og fordi det måske kan afsløre noget om universet eller fremmed intelligens. Det er bestemt gode motiver, men det er ikke særligt fagligt ansporende. Og dér ligger hunden begravet. Hvis videnskabsfolk ikke har en professionel grund til at undersøge en rapport, er det svært at bebrejde dem, at de ikke undersøger den.

Dette skal ikke frikende visse videnskabsfolk som Donald Menzel, Carl Sagan og Edward Condon – der alle har et ansvar for den fuldstændige afvisning af ufo-observationer og stemplingen af ufo-forskningen som spild af tid. Hvis en videnskabsmand ser på ufo-beviserne, men så ikke behandler emnet ordentligt, kan vi føle os snydte, og vi er alle fattigere, inklusive videnskaben. Og der har virkelig været interessante observationer gjort af videnskabsfolk, hvor man fuldstændig har ignoreret de stærke beviser, som lader formode, at ETI er en mulig kilde.

Vi skal ikke blive skuffet eller overrasket, når videnskabsfolk ikke forlader deres laboratorier og computere og springer ud i studiet af ufo-fænomenet. Folk har brug for en tilskyndelse til at fravige deres normale rutiner. Hvor utroligt det end lyder, så vil ufo-observationer, selv om de er gjort af kolleger, ikke motivere gennemsnitsvidenskabsmanden til at arbejde professionelt med emnet.

Hvad kan *så* få en videnskabsmand til at studere ufoer? Det samme, som får ganske almindelige mennesker til at blive begejstrede for ufoer – nemlig deres egen observation. Og selv da er der ingen garanti for, at nogen vil foretage sig noget.

❑

Kilde:

International UFO Reporter, Vol. 30, No. 3, 2006/ *-for & kmh*

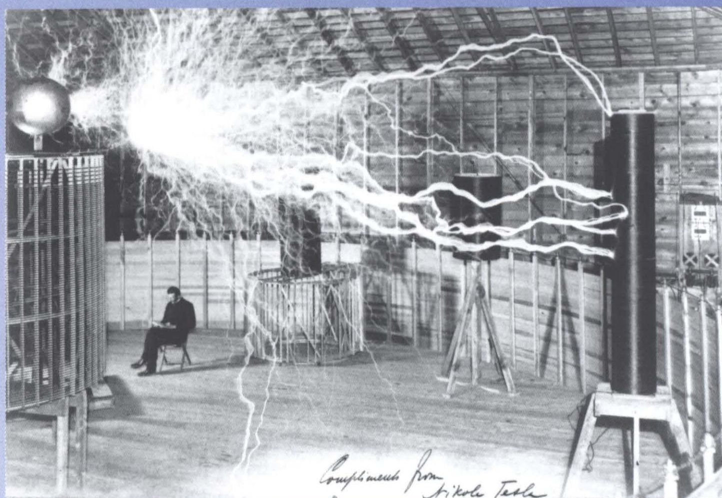
Læsertilbud

Sjælens vægt og Murphys lov

En ny bog fortæller om virkelighedens vanvittige videnskabsfolk, der sagtens kan hamle op med deres kolleger i bøger og film.

- I slutningen af 1800-tallet påstod videnskabsmanden Nikola Tesla, at han var i stand til at destruere selve Jordkloden ved at sprænge enorme mængder dynamit synkront med planetens frekvens.
- I 1907 vejede en amerikanske læge en flok dødssyge tuberkulosepatienter og konkluderede, at sjælens vægt er 21,3 gram.
- I 1926 fik en russisk biolog en hemmelig ordre af Josef Stalin: Skaf mig en ny race af superstærke menneskeaber.
- I 1948 førte et eksperiment med g-kræfter på en amerikansk luftbase til den talemåde, der verden over er kendt som Murphys lov.
- I 1966 kom en amerikansk forretningsmand lidt for tæt på en evighedsmaskine og en nobelpristager. Det kostede ham livet.
- I 1971 løb et psykologiforsøg løbsk, da forsøgslederen i løbet af få dage forvandlede sig fra en ambitiøs forsker til en sadistisk fængselsinspektør.
- I 1994 satte spejderdrengen David Hahn 40.000 af sine naboers helbred på spil, da han konstruerede en strålepistol og en lille atomreaktor af husholdningsremedier.

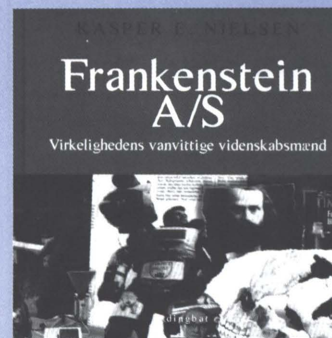
Ovenstående er blot et lille udpluk af de vanvittige videnskabsmænd og groteske eksperimenter, som præsenteres i bogen "Frankenstein A/S".

Som fiktiv skikkelse kender vi den gale videnskabsmand fra talrige bøger, film og tegneserier, hvor hans projekter ofte eksploderer imellem hænderne på ham. Men i virkelighedens verden lever han skam også sit farefulde liv. Her eksperimenterer han med mystiske stråler, bizarre transplantationer og kemiske opløsninger. Han knuser videnskabelige problemer med utraditionelle metoder, udtænker besynderlige teorier og drømmer om evig hæder i videnskabens annaler.

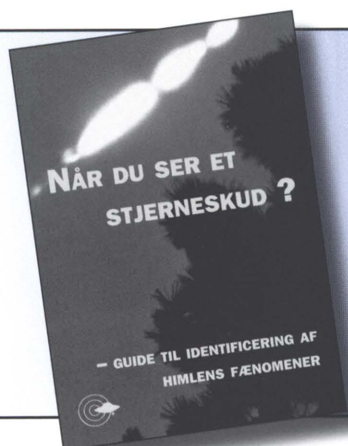
"Vi behøver ikke at besøge et galehus for at finde forstyrrede hjerner," sagde Goethe, "denne planet er selve universets sindssygehospital."

Døm selv. Men døm ikke for hårdt. Hvad der adskiller den gale og den geniale videnskabsmand er ikke altid så nemt at gennemskue.

Kasper E. Nielsen: *Frankenstein A/S – Virkelighedens vanvittige videnskabsmænd*, Dingbat 2006, 186 sider, indbundet og illustreret. **Kr. 89,95**

Bogen bestilles på kuponen side 23.

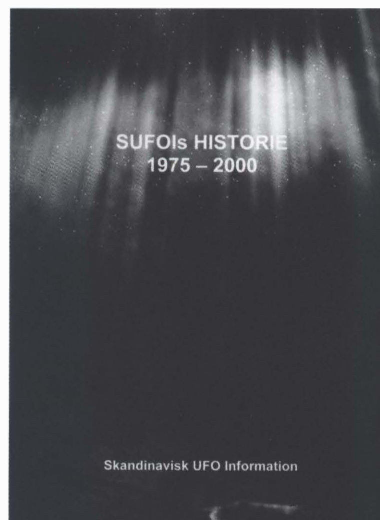

Gratis guide til himlen

Mininisteriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling har støttet SUFOI's udgivelse "Når du ser et stjerneskud – guide til identificering af himlens fænomener". Du kan bestille et gratis eksemplar af guiden ved at bruge kuponen side 23.

SUFOIs Historie 1975 - 2000

Den gennemillustrerede beretning om SUFOIs aktiviteter gennem mere end 25 år. Det arbejde, der for alvor bragte ufoer på avisernes forsider som et fænomen, der skulle tages alvorligt.

Det er 240 siders ufo-historie, foreningshistorie og personhistorie. Bogen er redigeret af Per Andersen, der selv har været aktiv i SUFOI siden 1976, herunder 12 år i den daglige ledelse.

Bogen gennemgår i 7 omfattende kapitler ufo-sagen i Danmark. Mere end 150 illustrationer – de fleste i farver. Omfattende indeks.

Komplet bogudgave (ringbind) inkl. cd: **kr. 580**
SUFOI medlemmer kan købe den komplette udgave for **kr. 380**

Bestillingskupon

Alle materialer bestilles ved at udfylde denne kupon (eller en kopi af den). Sæt kryds ved de ønskede materialer. Send kuponen til: **SUFOI, Postboks 95, 6200 Åbenrå.**
Ved bestillinger på kr. 250,00 og derover fremsendes faktura. Porto/ekspeditionsgebyr er på kr. 30,00 – uanset hvor meget du bestiller.

Navn: ______________________________

Adresse: ______________________________

Send venligst de afkrydsede materialer:

DANSKE BØGER
- ❍ **Universet - dødt eller levende?** kr. 249,00
- ❍ **Mysterier i fortiden** (+ dvd), kr. 198,00
- ❍ **Mysterier fra det overnaturlige** (+ dvd), kr. 239,00
- ❍ **Det mystiske Danmark,** kr. 269,00
- ❍ **Genfærd, grave og onde ånder,** kr. 148,00
- ❍ **Hemmelige selskaber,** kr. 89,00
- ❍ **Konspirationsteorier,** kr. 69,95
- ❍ **Flere konspirationsteorier,** kr. 69,95
- ❍ **Endnu flere konspirationsteorier,** kr. 89,95 *NYHED*
- ❍ **Frankenstein A/S,** kr. 89,95 *NYHED*
- ❍ **SUFOIs Historie 1975-2000** (bog+cd), kr. 580,00. (for abonnenter kr. 380,00)

ENGELSKE BØGER
- ❍ **The AREA 51 & S-4 Handbook,** kr. 259,00
- ❍ **Bad Astronomy,** kr. 159,00
- ❍ **Firestorm,** kr. 489,00
- ❍ **Life Beyond Planet Earth,** kr. 328,00
- ❍ **Looking for Orthon,** kr. 228,00
- ❍ **On this day in UFO history,** kr. 175,00
- ❍ **Swamp Gas Times,** kr. 255,00
- ❍ **UFOs and alien contact,** kr. 270,00
- ❍ **UFOs and The National Security State,** kr. 349,00

DVD
- ❍ **Unidentified Flying Objects (1956),** kr. 139,00

PLAKATER
- ❍ **Plakat, *UFO'er*, farve, 80x60 cm,** kr. 40,00
- ❍ **Filmplakat. *Nærkontakt af Tredie Grad*, farve, 80x120 cm,** kr. 100,00

GRATIS
- ❍ **Når du ser et stjerneskud – guide til identificering af himlens fænomener**

Til det samlede beløb lægges kr. 30,00 i porto/ekspedition

Afsender:
SUFOI
Posekærvej 42
6200 Aabenraa

Returneres ved varig adresseændring

POST B
PP DANMARK

AFU
Anders Liljegren
Box 110 27
S-600 11 Norrköbing

Endnu flere konspirationsteorier

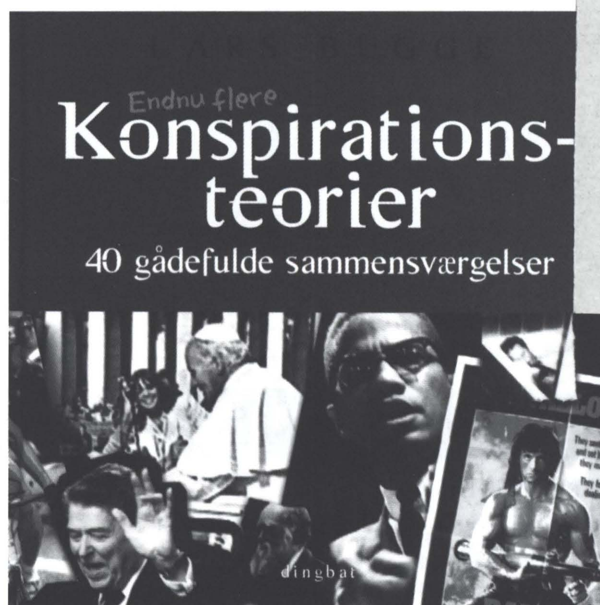
Fabler fra den lukkede afdeling af virkeligheden? Eller afsløringer af magtens arrogance før og nu? Det er op til den enkelte at vurdere i Lars Bugges nyes bog om konspirationsteoriernes farverige univers. Statskup i USA? Nazister på CIA's lønningsliste? Giftige skyer på himlen? Glemte krigsfanger i Vietnam? Rumteknologi i computeren?

Vælger man at tro på blot et fåtal af de konspirationsteorier, der florerer, ser verden meget anderledes ud, end de fleste forestiller sig. I sin tredje bog om sammensværgelser kaster Lars Bugge lys på politiske rænkespil, historiske mordgåder, hemmeligheder fra Anden Verdenskrigs sidste dage og paranoide teorier om mikrobølgeovne og månebaser.

Forfatteren betragter konspirationsteorier som historiens gråzone. Her udfordres de officielle sandheder, og her sker det en gang imellem, at den officielle udlægning må skrives om:

- I århundreder var det et historisk faktum, at astronomen Tycho Brahe døde af en sprængt blære. Men nye retsmedicinske prøver af Tycho Brahes hår afslører, at han havde indtaget en dødelig dosis kviksølv, ca. 13 timer før han døde. Meget tyder derfor på, at den berømte videnskabsmand i virkeligheden blev myrdet. Men af hvem?
- Så sent som i maj 2006 gennemtrævlede 40 FBI-agenter en gård i Michigan efter fagforeningsbossen Jimmy Hoffas lig. Heller ikke denne gang gav eftersøgningen noget resultat, men når og hvis Jimmy Hoffas lig en dag bliver lokaliseret, vil et af USA's mest omdiskuterede mord måske kunne opklares.
- Også grønlandsskibet Hans Hedtofts forlis i 1953 gemmer på en række uopklarede spørgsmål: Hvorfor sank landets mest sikre skib i løbet af få minutter på sin jomfrurejse? Hvorfor blev en rapport om grønlandssejlads hemmeligholdt? Hvad kendte grønlandsminister Johannes Kjærbøl til sagen? Og hvorfor blev et handelsskib som Hans Hedtoft udstyret med luftværnskanoner?

Alle tre er historier, der kan rumme kimen til en revurdering af historiebøgerne. Andre af bogens konspirationsteorier derimod, rummer snarere kimen til en revurdering af ophavsmændenes dømmekraft. Men døm selv. ❑

Lars Bugge: *Endnu flere konspirationsteorier – 40 gådefulde sammensværgelser*, Dingbat 2006, 184 sider, indbundet og illustreret. **Kr. 89,95**

I samme serie er udkommet:
Lars Bugge: *Konspirationsteorier* (2003)
Lars Bugge: *Flere konspirationsteorier* (2004)
Klaus Aarsleff: *Hemmelige selskaber* (2005)
Kasper E. Nielsen: *Frankenstein A/S* (2006)

Bøgerne kan bestilles på kuponen side 23